

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
OPĆINSKI SUD U ZAVIDOVIĆIMA
Broj: 42 0 P 052900 20 P
Zavidovići, 22.10.2021. godine

Općinski sud u Zavidovićima, sudija Polić Zineta, u pravnoj stvari tužiteljice Mujanović Amerise, kći Omera, iz Zavidovića, ul. Hasana Kjačije Pruščaka broj 5A, koju zastupa punomoćnik Marjanović Franjo, advokat/odvjetnik iz Žepča, ul. Prva broj 78, protiv tuženog Muhić Alena, sin Ismeta, iz Zavidovića, Prvomajska 19, sa boravištem u Ardalavagen 94, 12540 Alvsjo, Kraljevina Švedska, kojeg zastupa punomoćnica Omerčević Vanja, advokat iz Zavidovića, radi utvrđenja bračne stečevine i isplate po osnovu sticanja bez osnova, v.s. 27.202,95 KM, nakon zaključenja glavne javne rasprave održane dana 22.09.2021.godine, koja se vodila u prisustvu stranaka i punomoćnika stranaka, dana 22.10.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

- I. Obvezuje se tuženi da tužiteljici, po osnovu stečenog bez osnova, isplati iznose kako slijedi:
- a. na ime plaćanja dijela kupoprodajne cijene za nekretninu opisanu u ugovoru o kupoprodaji nekretnine-stana, br. OPU-IP 269/2018 od 10.04.2018.godine, iznos od 6.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 10.04.2018.godine do isplate;
 - b. na ime vraćanja zajma roditeljima tuženog u vezi kupovine stana opisanog u ugovoru o kupoprodaji nekretnine – stana, navedenog pod tačkom a) izreke ove presude, iznos od 9.500,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 01.07.2019.godine do isplate;
 - c. na ime refundiranja dijela plaćenog poreza na promet nepokretnosti – stana pobliže navedenog u ugovoru o kupoprodaji nekretnine – stana, navedenog pod tačkom a), izreke ove presude, iznos od 1.150,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 31.05.2018.godine do isplate;
 - d. na ime plaćanja dijela troška priključka (brojila) za električnu energiju u stanu pobliže navedenog u ugovoru o kupoprodaji nekretnine – stana, navedenog pod tačkom a), izreke ove presude, iznos od 850,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos, počevši od 31.05.2018.godine do isplate, odnosno ukupno po naprijed navedenim osnovima, iznos od 17.500,00 KM (sedamnaest hiljada i petstotina konvertibilnih maraka), kao i

zakonske zatezne kamate na način pobliže opisan naprijed, sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

- II. Preostali dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je potraživala da joj tuženi, koji se odnosi na povrat zajma iznad dosuđenog iznosa, odbija se.
- III. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je potraživala troškove renoviranja stana, opisanog u ugovoru br. OPU-IP 269/2018 od 10.04.2018.godine, kao neosnovan.
- IV. Utvrđuje se da bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čine sljedeće pokretne stvari: klima uređaj "Gree", bijele boje, veš mašina "Beko", bijele boje, bojler "Leon", bijele boje i tuš baterija, metalik boje, te da su tužiteljica i tuženi suvlasnici, sa dijelovima od po ½ navedenih pokretnih stvari.
- V. Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je tražila da se utvrdi da bračnu stečevinu stranaka čine sljedeće pokretne stvari: električna peć „Simens", sa četiri ringle, bijele boje, frižider „Hundai electronics", sa manjom komorom, bijele boje, TV plazma „Samsung", crne boje, jedna metalna vješalica za odjeću, crne boje, fiksni telefon „Telia Free 10" crne boje, kao i u dijelu kojim je tražila da se utvrdi da su tužiteljica i tuženi suvlasnici navedenih pokretnih stvari, sa dijelovima od po 1/2.
- VI. Utvrđuje se da su tužiteljica i tuženi suvlasnici, sa dijelovima od po 1/2, sljedećih pokretnih stvari: trosjed, dvosjed i fotelja bež boje, drveni kuhinjski sto, bijele boje, stakleni stilizovani luster bež boje, tepih 1 x 1,30 m sirovinski sastav pamuk, boja karirana, sa ljubičasto i bijelim tonovima, trakasta zavjesa u svijetlo smeđoj boje, usisivač marke „Awet" 1600 W, kuhinja „Leona 1" bež boje, sirovinski sastav hrast, proizvođač "Ambijenta", perilica za suđe „Beko" bijele boje, staza 2 x 0,5 m, sirovinski sastav pamuk smeđe boje, ugaona sećija proizvođač „Ambijenta" bijele boje, stol „Mario" proizvođač „Ambijenta" tamno smeđe boje, regal „Ares" od iverice svijetlo smeđe boje, tepih „Melis" 2 x 2, 5 m sirovinski sastav pamuk u camel/brown boji, plastično metalni zidni sat tamno smeđe boje, tabure, četiri komada bijele i tamno smeđe boje, spavaći krevet proizvođač „Ambijenta" crno bijele boje, klizni ormar od iverice trodijelni proizvođač „Ambijenta" karirane boje, dva ormarića od iverice proizvođač „Ambijenta" karirane boje, plakar od iverice proizvođač „Ambijenta" karirane boje, metalni luster crno bijele boje, dva komada posteljine —jorgan i deka, plakar od iverice za obuću crne boje, set posuđa „Exselent Lagn" — 6 (šest) šerpi i tava, džezve za kafu „Atla" — 2 (dva) komada, keramički pekač za hranu, 1 (jedan) komad svijetlo smeđe boje, set šoljica za kafu — 6 (šest) šolja i 6 (šest) podmetača zeleno bijele boje, set tanjira — 6 (šest) dubokih, 12 (dvanaest) velikih, 16

(šesnaest) malih, svi bijele boje, keramičke kutije, 4 (četiri) male i 3 (tri) velike, bež boje, staklene čaše 2 decilitra, 24 (dvadeset četiri) komada, keramičke šolje za čaj 5 (pet) komada, staklene zdjele, 2 (dva) komada, set posude — pakovanje u aktovki za nošenje marke „Konig - Austrija (12 velikih kašika, 12 malih kašičica, 12 noževa iste veličine).

VII. Utvrđuje se da je tužiteljica povukla tužbu u pogledu ostalih dijelova tužbenog zahtjeva, opisanih u tužbi i uređenoj tužbi od 14.09.2020.godine, te uređenoj tužbi od 26.03.2021.godine, kao i tužbenih zahtjeva postavljenih tokom pripremnog ročišta, održanog dana 22.04.2021.godine i 10.05.2021.godine.

VIII. Utvrđuje se da ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 3.057,20 KM, a ukupni parnični troškovi tuženog iznose 1.162,80 KM, te se slijedom toga vrši procesni preboj parničnih troškova, tako da je tuženi dužan tužiteljici, na ime troškova parničnog postupka, isplatiti iznos od 1.894,40 KM (jednuhiljadu i osamstotina devedesetčetiri konvertibilne marke i četrdeset feninga), u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

IX. Preostali dio zahtjeva tužiteljice i tuženog, koji se odnosio na troškove parničnog postupka, iznad dosuđenih iznosa, odbija se.

O b r a z l o ž e n j e

Tužiteljica je ovom sudu dana 16.09.2020.godine, putem izabranog punomoćnika dostavila tužbu protiv tuženog, koja je kao preporučena pošiljka predata na poštu Tešanj, dana 15.09.2020.godine, koji dan se, shodno odredbi člana 325 stav 2 Zakona o parničnom postupku FBiH (Službene novine FBiH broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/2015), smatra danom predaje pismena sudu. Podneskom od 05.03.2021.godine, odnosno tokom pripremnog ročišta održanog dana 22.04.2021.godine, punomoćnik tužiteljice izvršio je ispravku tužbe u pogledu pravilnog označavanja tužiteljice, kojom prilikom je iskazao da je sadašnje prezime tužiteljice Mujanović a ne kako je bilo navedeno u prvobitnoj tužbi „Mujanović-Muhić“.

U tužbi od 14.09.2020.godine, te uređenoj tužbi koja je u ovaj sud zaprimljena dana 13.10.2020.godine i uređenoj tužbi od 26.03.2021.godine, tužiteljica je navela da sa tuženim živi u bračnoj zajednici od 30.06.2018.godine. Po navodima tužiteljice, prije zaključenja braka, tj. dana 10.04.2018.godine, tužiteljica i tuženi su zaključili usmeni sporazum o zajedničkoj kupovini stana, u dijelu od po 1/2, koji se nalazi u Zavidovićima, ul. Prvomajska 19, stan III/8, a upisan u ZK ul. 3199 KO Zavidovići, i to na nekretnini-etažna jedinica označena kao k.č. 1276/45EUIJ8 „suvlasnički dio od 59/1179 na nekretnini označenoj kao k.č. 1276/45 povezano s vlasništvom na posebnom dijelu zgrade stan, koji se sastoji od 2 sobe, ukupne površine 59 m², stan broj 8, za iznos od 42.000,00 KM. Kao formalni kupac bio je tuženi, dok je tužiteljica bila njegov punomoćnik. Nadalje se navodi da su predmet tog sporazuma bili i troškovi: notara u iznosu od 315,90 KM, troškovi komisije za procjenu poreza u iznosu od 50,00 KM,

troškovi poreza na promet nepokretnosti u iznosu od 2.360,00 KM, troškovi takse na uknjižbu u iznosu od 80,00 KM, troškovi priključka za struju u iznosu od 1.700,00 KM, te troškovi zamjene bojlera i tuš baterije u iznosu od 250,00 KM, kao i troškovi renoviranja stana, što se odnosi na gletovanje i molerske radove, što je kako navodi tužiteljica, plaćeno zajedničkim sredstvima u iznosu od 500,00 KM, zatim, je izvršen popravak, brušenje i lakiranje parketa, popravak električnih instalacija, što je plaćeno 800,00 KM, zatim je, kako navodi tužiteljica izvršena je popravka prozora i postavljena su nova ulazna vrata, što je plaćeno 350,00 KM. Po navodima tužiteljice, zajedničkim sredstvima stranaka u iznosu od 6.000,00 KM kupljene su sljedeće pokretne stvari: klima-uređaj, veš mašina, sobni i kuhinjski namještaj, posude, tepisi, posteljina, trakaste zavjese za prozore.

Po navodima tužiteljice sredstva za kupovinu stana opisanog naprijed obezbijedena su od ušteđevine tužiteljice i tuženog, te kroz pozajmicu od roditelja tuženog u iznosu od 25.000,00 KM, koja je u cijelosti vraćena u toku trajanja braka između tužiteljice i tuženog dana 01.07.2019. godine.

U činjeničnim navodima tužbe još se navodi da je tuženi upisan kao formalni vlasnik na naprijed navedenom stanu sa dijelom 1/1, iz čega proizilazi njegova pasivna legitimacija u ovom postupku, dok je tužiteljica faktički posjednik stana.

Nadalje se navodi da su stranke za vrijeme trajanja bračne zajednice dobile poklone koji ulaze u bračnu stečevinu (trosjed, dvosjed, fotelja, mašina za suđe, električnu peć, frižider i TV plazma), te da su predmet bračne stečevine i novčani depoziti tuženog i motorno vozilo u Švedskoj, te da će to biti predmet postupka pred švedskim sudom.

U činjeničnim navodima uređene tužbe tužiteljica je navela da su se tužiteljica i tuženi dana 01.09.2017.godine zaručili i počeli planirati gdje će započeti zajednički život kada stupe u brak. Nadalje se navodi da je dana 03.01.2018.godine, tuženi kao zaručnik dao tužiteljici punomoć za kupovinu stana, te da je istog dana tužiteljica dala tuženom u prisustvu svojih roditelja 6.000,00 KM iz svoje ušteđevine, te da su se dogovorili da stan bude zajednički sa dijelovima od po 1/2, a da će tuženi za kupovinu predmetnog stana također dati svoju ušteđevinu a da će razliku kupoprodajne cijene za stan pozajmiti od roditelja tuženog u iznosu od 25.000,00 KM, što je i učinjeno, te da će skupa početi vraćati zajam kada stupe u brak. Nadalje se navodi da je ušteđevinu tužiteljice tuženi predao svojim roditeljima, te da ju je dana 10.04.2018.godine, putem telefona pozvao otac tuženog da dođe kod notara, kako bi bila prisutna zaključenju ugovora o kupovini stana, iako je ranije bilo dogovoreno da će prilikom zaključenja ugovora biti prisutni i roditelji tužiteljice i tuženog, te da će roditelji tuženog donijeti novac, a da će tužiteljica po datoj punomoći rješavati sve pravne radnje, uključujući i samo zaključenje ugovora, te najvažnije, da će stan biti zajednički tužiteljice i tuženog sa dijelovima od po 1/2.

Međutim, kako navodi tužiteljica tuženi se nije držao dogovora, jer je u konačnici sve pravne radnje oko zaključenja ugovora o kupovini stana poduzimao njegov otac, te da je tužiteljica tek kada je izašla iz ureda notara sa ocem tuženog, shvatila da nije onako kako su se dogovorili tužiteljica i tuženi. Nadalje se navodi da je tužiteljica odmah obavijestila tuženog oko nastalih problema, koji je tada radio u Švedskoj, na što joj je tuženi odgovorio, da će sve srediti kada dođe u Bosnu i Hercegovinu i da ne govori

njegovom ocu ništa. Nadalje u uređenoj tužbi se navodi kada je tuženi u maju mjesecu 2018.godine, došao u Bosnu i Hercegovinu, tražio od tužiteljice iznos od 1.150,00 KM na ime plaćenog poreza na promet nepokretnosti od strane oca tuženog i iznos od 850,00 KM na ime troškova priključka (brojila) za električnu energiju, koje iznose mu je tužiteljica i predala, a da je tuženi navedeni novac predao svojim roditeljima.

U uređenoj tužbi još se navodi da su tužiteljica i tuženi u maju mjesecu 2018. godine, kupili namještaj za stan i opremili ga, te da su svi troškovi bili po pola, jer je tuženi tako tražio, sa obrazloženjem da je stan zajednički. Nadalje se navodi da je tužiteljica u cilju osposobljavanja stana za stanovanje (renoviranje stana), po traženju tuženog, vlastitim sredstvima platila popravak prozora na stanu i ugradnju ulaznih vrata u iznosu od 350,00 KM. Nadalje se navodi da su tužiteljica i tuženi dana 30.06.2018.godine stupili u brak i da su počeli zajednički vraćati zajam roditeljima tuženog u iznosu od 25.000,00 KM, te da su dana 01.07.2019.godine roditeljima tuženog isplatili zadnji dio zajma u iznosu od 5.000,00 KM, kada je tuženi dao pismenu izjavu o činjenicama koje se tiču kupovine i finansiranja stana, kojom prilikom je tuženi tražio od tužiteljice da za pismenu izjavu ne smiju saznati njegovi roditelji, jer će ako saznaju isti ga se odreći.

Nadalje u uređenoj tužbi se navodi, da su tokom trajanja bračne zajednice kupljene pokretne stvari: klima uređaj, veš mašina, bojler i tuš baterija. Nadalje se navodi da je presudom ovog suda broj: 42 0 P 052584 20 P od 13.11.2020.godine razveden brak između tužiteljice i tuženog.

Tužbenim zahtjevom postavljenim u tužbi, a konačno opredijeljenim kao u podnesku od 22.09.2021.godine, tužiteljica je tražila: da se obaveže se tuženi da tužiteljici na ime učestvovanja u vraćanju dijela zajma i plaćanju dijela kupoprodajne cijena po ugovoru o kupoprodaji nekretnine-stana, br. OPU-IP 269/2018 od 10.04.2018. godine, plaćanja poreza na promet nepokretnosti, plaćanja priključka (brojila) za električnu energiju i troškova opremanja stana, isplati ukupan iznos od 20.850,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 6.000,00 KM, počevši od 10.04.2018. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 2.350,00 KM, počevši od 31.05.2018. godine, pa do konačne isplate
- na iznos od 12.500,00 KM, počevši od 01.07.2019. godine, pa do konačne isplate,

potražujući i troškove parničnog postupka u iznosu od 6.142,75 KM, uvećano za troškove sudske takse na tužbu i presudu, prema odluci suda.

Nadalje, tužbenim zahtjevom tužiteljica je tražila da se utvrdi da bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čine sljedeće pokretne stvari: klima uređaj "Gree", bijele boje, veš mašina "Beko", bijele boje, bojler "Leon", bijele boje i tuš baterija, metalik boje, električna peć „Simens", sa četiri ringle, bijele boje, frižider „Hundai electronics", sa manjom komorom, bijele boje, TV plazma „Samsung", crne boje, jedna metalna vješalica za odjeću, crne boje, fiksni telefon „Telia Free 10" crne boje, te da se utvrdi da su tužiteljica i tuženi suvlasnici navedenih pokretnih stvari, sa dijelovima od po 1/2.

Zatim, tužiteljica je tužbenim zahtjevom tražila da se utvrdi da su tužiteljica i tuženi suvlasnici, sa dijelovima od po 1/2, sljedećih pokretnih stvari: trosjed, dvosjed i fotelja bež boje, drveni kuhinjski sto, bijele boje, stakleni stilizovani luster bež boje, tepih 1 x 1,30 m sirovinski sastav pamuk, boja karirana, sa ljubičasto i bijelim tonovima, trakasta zavjesa u svijetlo smeđoj boje, usisivač marke „Awet" 1600 W, kuhinja „Leona

1" bež boje, sirovinski sastav hrast, proizvođač "Ambijenta", perilica za suđe „Beko" bijele boje, staza 2 x 0,5 m, sirovinski sastav pamuk smeđe boje, ugaona sečija proizvođač „Ambijenta" bijele boje, stol „Mario" proizvođač „Ambijenta" tamno smeđe boje, regal „Ares" od iverice svijetlo smeđe boje, tepih „Melis" 2 x 2, 5 m sirovinski sastav pamuk u camel/brown boji, plastično metalni zidni sat tamno smeđe boje, tabure, četiri komada bijele i tamno smeđe boje, spavaći krevet proizvođač „Ambijenta" crno bijele boje, klizni ormar od iverice trodijelni proizvođač „Ambijenta" karirane boje, dva ormarića od iverice proizvođač „Ambijenta" karirane boje, plakar od iverice proizvođač „Ambijenta" karirane boje, metalni luster crno bijele boje, dva komada posteljine — jorgan i deka, plakar od iverice za obuću crne boje, set posuđa „Exselent Lagn" — 6 (šest) šerpi i tava, džezve za kafu „Atla" — 2 (dva) komada, keramički pekač za hranu, 1 (jedan) komad svijetlo smeđe boje, set šoljica za kafu — 6 (šest) šolja i 6 (šest) podmetača zeleno bijele boje, set tanjira — 6 (šest) dubokih, 12 (dvanaest) velikih, 16 (šesnaest) malih, svi bijele boje, keramičke kutije, 4 (četiri) male i 3 (tri) velike, bež boje, staklene čaše 2 decilitra, 24 (dvadeset četiri) komada, keramičke šolje za čaj 5 (pet) komada, staklene zdjele, 2 (dva) komada, set posude — pakovanje u aktovki za nošenje marke „Konig - Austrija (12 velikih kašika, 12 malih kašičica, 12 noževa iste veličine).

U odgovoru na tužbu od 12.11.2020. godine, tuženi je naveo, da u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužiteljice predlažući sudu da ga odbije kao neosnovan, navodeći da su svi činjenični navodi tužiteljice, navedeni u tužbi paušalni i u većem dijelu insinuiranu-lažni s ciljem pribavljanja protivpravne imovinske koristi po osnovu neosnovanog bogaćenja-sticanja bez osnova.

Tuženi navodi da ne osporava činjenicu da je sa tužiteljicom zaključio brak dana 30.06.2018. godine, kao niti činjenicu da je u toku postupak razvoda istog.

Tuženi u cijelosti osporava tvrdnju i činjenicu da je sa tužiteljicom dana 10.04.2018. godine, kako ista navodi, zaključio usmeni sporazum o zajedničkoj kupovini stana u djelu od po $\frac{1}{2}$, navodeći da tuženi nije bio prisutan prilikom kupovine predmetnog stana, niti je takav dogovor, odnosno sporazum ikada postojao, jer da jeste, stan bi već tada bio uknjižen kao suvlasništvo tužiteljice i tuženog sa dijelovima od po $\frac{1}{2}$.

Po navodima tuženog, tuženi je živio u zajednici sa roditeljima, imali su svoj zajednički štedni fond, te je njegov otac donio novac (kupoprodajnu cijenu), i predao prodavcu pred ovlaštenim notarom, zatim, je izvršio uplatu i primio opštinsku komisiju za procjenu vrijednosti nekretnine, svu papirologiju uredno završio u poreskoj upravi, platio porez na predmetnu nekretninu, predao sve zahtjeve za usluge vode, struje, a koje dokumente je iz Poreske uprave lično podigao tuženi po dolasku, nakon čega je uplatio i taksu na zahtjev za uknjižbu stana.

Tuženi osporava da su predmet "sporazuma" bili i svi troškovi navedeni tužbom.

Također tuženi osporava i navod tužiteljice da su zajednički renovirali predmetni stan, ističući da je renoviranje predmetnog stana izvršeno o trošku tuženog prije sklapanja braka, te prije useljenja, te da je sve poslove obavljao otac tuženog u vezi plaćanja majstorima za parket njegovim dajidžama za gletovanje, farbanje, krećenje, te za struju majstoru Mulahusić Sifetu.

Tuženi još navodi da je sav sobni (dnevni boravak i spavaća soba) i kuhinjski namještaj, suđe, tepisi, posteljina, kupljeno i montirano prije braka od strane tuženog.

Tuženi u cijelosti osporava činjenicu da su zajednička sredstva za kupovinu stana obezbijedili od ušteđevine tužiteljice i tuženog, jer ušteđevinu koju navodi tužiteljica nisu ni imali, već da se radilo o ušteđevini tuženog i njegovih roditelja. Tuženi još navodi da nije tačna činjenica navedena u tužbi da su oni izvršili pozajmicu novca od njegovih roditelja, kao ni činjenica da im je vraćen zajam.

Vezano za izjavu tuženog koja je predložena kao dokaz od strane tužiteljice, tuženi navodi da je ista sačinjena zbog pritiska i nesigurnosti tužiteljice, jer je tužiteljica tvrdila da se ne osjeća sigurnom ukoliko se šta desi tuženom, smatrala je (neosnovano i bez razloga) da ukoliko se šta istome desi da će ostati na ulici. Predmetna izjava je, kako navodi tuženi pravljena uslijed utjecaja i zahtjeva tužiteljice i njenih roditelja uz njihovo obećanje da će se tužiteljica nakon toga promijeniti a što se nikada nije desilo.

Tuženi je još naveo da je tužiteljici dao punomoć za sklapanje kupoprodajnog ugovora, zbog činjenice da je ista konstantno vršila pritisak na njega, ističući da ukoliko joj sada ne vjeruje kako će joj vjerovati u braku, a da je tužiteljica to iskoristila kao argument sada kako bi sebi pripisala postojanje prava na predmetnom stanu koristeći termin "zajedničkog sporazuma", a što po navodima tuženog nije tačno. Tuženi nadalje navodi da su za iznos od 6.000,00 KM, kojeg je imala tužiteljica kao svoju ušteđevinu, kupovane stvari u zajednici, tokom trajanja bračne zajednice, te je istakao da on u svom vlasništvu ne posjeduje motorno vozilo. Tuženi je još naveo da je iz predmetnog stana nestala koverta u iznosu od 2.000,00 KM, kao i svi čuvani računi iz FIS Vitez koje je posjedovao a koji bi dokazao činjenicu kupovine pokretnih stvari prije sklapanja braka i zasnivanja bračne zajednice.

U pogledu konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva opredijeljenog kao u pisanom podnesku od 22.09.2021.godine, punomoćnica tuženog iskazala je da tuženi u cijelosti osporava prvi dio tužbenog zahtjeva tužiteljice kojim je tražila da se obaveže tuženi da joj isplati iznos od 20.850,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, kako je to pobliže navedeno u stavu 1 petita tužbenog zahtjeva, dok je u pogledu stava 2 petita tužbenog zahtjeva iz podneska od 22.09.2021.godine, punomoćnica tuženog iskazala da isti djelimično priznaje i to u dijelu kojim se traži da se utvrdi da bračnu stečevinu stranaka čine slijedeće pokretne stvari: klima uređaj "Gree", bijele boje, veš mašina "Beko", bijele boje, bojler "Leon", bijele boje i tuš baterija metalik boje, dok preostali dio stava 2 konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva tuženi osporava u cijelosti. Nadalje punomoćnica tuženog je iskazala da tuženi u cijelosti priznaje stav 3 konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva iz podneska od 22.09.2021.godine, kojim je tužiteljica tražila da se utvrdi da su ona i tuženi suvlasnici pokretnih stvari pobliže navedenih u stavu 3, konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva iz podneska od 22.09.2021.godine.

Tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 30.06.2021.godine, izvedeni su slijedeći dokazi, pročitani je odnosno izvršen je uvid u nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke Tadić Amire od 16.06.2021.godine, sa prilogima dostavljenim uz isti, te je navedeni vještak saslušan u cilju usmenog obrazloženja pisano sačinjenog nalaza i mišljenja, u svojstvu stranke saslušani su tužiteljica i tuženi, te je u svojstvu svjedoka saslušan Mujanović Omer, sin Omera, iz Zavidovića, Mednik bb (otac tužiteljice), dok su na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 21.09.2021.godine u svojstvu svjedoka saslušani: Mujanović rođena Joldić Saliha, kći

Mustafe (majka tužiteljice), Mujanović Erska, kći Omera (sestra tužiteljice), Parlov Zdravko, sin Stanislava, iz Zavidovića, Podubravlje bb, te Bašić Eniz sin Jusufa, iz Zavidovića, Brezik bb, te su pročitani odnosno izvršen je uvid u sljedeće materijalne dokaze: uplatnica od 03.05.2018.godine na iznos od 2.360,00 KM, izvod iz MKR za tužiteljicu od 19.03.2021.godine, CIPS obavještenje o prebivalištu MUP ZDK Zavidovići izdato 19.03.2021.godine, garantni list DE Akva d.o.o. od 08-2019 za električni akumulacioni bojler, fiskalni račun FIS Vitez od 25.05.2018.godine, garantni list FIS Vitez od 24.05.2018.godine za ugaonu garnituru, jemstveni list Limex d.o.o. Živinice od 12.7.2018.godine, za klima uređaj, fiskalni račun Mepromex d.o.o. Tešanj broj 1734 od 15.03.2020.godine, garancijski list Ferimpex d.o.o. Zavidovići od 24.7.2018.godine, za mašinu za veš paragon blok Ferimpex d.o.o. Zavidovići broj 24651 od 17.07.2018.godine, 4 fotografije sa izgledom ulaznih vrata predmetnog stana, izgledom kupatila, diktafona na ulaznim vratima, i vješalica, izjava tužiteljice o primopredaji stana 31.03.2021.godine sa potvrdom punomoćnika tuženog od 08.04.2021.godine i fotografijama kao prilogima o izgledu stana u trenutku primopredaje tuženog, otpisak izvornika – opoziv punomoći notara Džemanine Memagić broj OPU-IP 497/2020 od 13.08.2020.godine, rješenje Općine Zavidovići broj 04-10-79-21-UP-1-2 od 12.01.2021.godine, izjava - podnesak od 02.07.2019.godine, potpisan od strane tužiteljice i tuženog, sa ovjerom potpisa tužiteljice od 23.01.2020.godine, zemljišno knjižni izvadak broj 3199 KO Zavidovići od 09.09.2020.godine, presuda Općinskog suda u Zavidovićima broj 42 0 P 052584 20 P od 13.11.2020.godine, otpisak izvornika-punomoć notara Džemanine Memagić broj OPU-IP 3/2018 od 03.01.2018.godine, otpisak izvornika – ugovor o kupoprodaji nekretnina – stana notara Džemanine Memagić broj OPU-IP 269/2018 od 10.04.2018.godine, rješenje zemljišnoknjižnog ureda Općinskog suda u Zavidovićima broj 042-0-DN-18-000 218 od 23.05.2018.godine, zahtjev za izdavanje podataka o računu vlasnika Ismeta Muhić upućen UniCredit banci sa potvrdom o prijemu pošiljke pošte u Zavidovićima i dostavnicom pošte u Zavidovićima od 09.04.2021.godine, zahtjev za izdavanje podataka o žiro računu vlasnika Muhić Alena upućen Raiffeisen banci sa potvrdom o prijemu pošiljke i dostavnicom pošte u Zavidovićima od 08.04.2021.godine, zahtjev za izdavanje podataka o žiro računu vlasnika Muhić Alena upućen Asa banci Zavidovići sa potvrdom o prijemu pošiljke i dostavnicom pošte u Zavidovićima od 09.04.2021.godine, odgovor Union banke Zavidovići broj 13/3-2-5014/1/21 od 13.04.2021.godine, zahtjev za dostavljanje uvjerenja za poreznog obveznika Muhić Alena upućen Poreznoj upravi Zavidovići sa potvrdom o prijemu pošiljke i dostavnicom pošte u Zavidovićima od 08.04.2021.godine, dostava podataka Porezne ispostave Zavidovići broj 13-4/2-45-1-319/21 od 19.04.2021.godine, fiskalni račun Ferimpex d.o.o. Zavidovići od 24.07.2018.godine i otpremnica BC Zavidovići broj 3-18448/2018 od 25.06.2018.godine, uplatnica ili virman komisije za procjenu vrijednosti nekretnine općine Zavidovići na ime Muhić Alena, uplatnica – virman o plaćenom porezu na nekretninu u iznosu od 2.360,00 KM, na ime Muhić Alena, rješenje o uknjižbi prava vlasništva br. 042-0-DN-18-000 218 od 23.05.2018.godine na ime Muhić Alen sin Ismeta, rješenje Porezne uprave F BiH, Porezna ispostava Zavidovići broj 13-4/2-15-20-250/18 Dž.M. od 26.04.2018.godine, na ime tuženog Muhić Alena, fiskalni račun br.3061 od 17.04.2018.godine, na iznos od 19,89 KM, za plaćenu odjavu i prijavu odnosno isključenje i uključanje na ime troškova priključka na električnu energiju, sa fakturom broj 200455872 Elektro distribucija Zenica od 17.04.2018.godine,

na ime Muhić Alena, fotokopiju i original pasoš (koji original je nakon izvršenog uvida vraćen tuženom) na ime Muhić Alen sa pečatima ulaska i izlaska iz i u BiH, dok su na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 22.09.2021.godine, saslušani svjedoci: Mujanović Fahro sin Osme, Mujanović Osman, sin Osme, oba iz Zavidovića, Krivaja bb, Muhić rođena Mujanović Hidajete kći Osme, iz Zavidovića, Mahoje bb (majka tuženog), te Muhić Ismet, sin Uzejira, iz Zavidovića, Mahoje bb (otac tuženog),

Raspravnim rješenjem donesenim na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 10.05.2021.godine, sud je odbio prijedlog punomoćnika tužiteljice za izvođenjem sljedećih dokaza: ugovor o putovanju broj BA 007874, prepiska podnesak Samire Pleh, vaučer Centro Tours iz 10.mjeseca 2019.godine, te kopija virmanskog naloga na ime Muhić Alen od 4.7.2019.godine na iznos od 2.903,00 KM, iz razloga jer je izvođenje ovih dokaza sud smatrao nepotrebnim-suvišnim, budući da je punomoćnica tuženog učinila nespornom činjenicu da je tuženi doista dana 02.07.2019.godine potpisao podnesak naslovljen kao izjava. Također, na istom ročištu odbijen je prijedlog punomoćnika tužiteljice za izvođenjem dokaza uvidom i čitanjem računa FIS d.o.o. Vitez br. 2505201820207-238/2018-0 od 25.05.2018.godine, i fiskalni račun FIS d.o.o. Vitez broj 82377 od 28.4.2021.godine, jer je izvođenje i ovih dokaza sud smatrao nepotrebnim-suvišnim, budući da su se navedeni dokazi odnosili na dio tužbenog zahtjeva tužiteljice kojeg je punomoćnica tuženog priznala.

Također, na istom ročištu odbijen je prijedlog punomoćnice tuženog da sud službenim putem pribavi podatke o računima tužiteljice od banaka, pobliže navedenih na zapisniku sa tog ročišta, iz razloga jer je izvođenje ovog dokaza sud smatrao irelevantnim za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari, budući da tuženi nije postavio protivtužbu u smislu utvrđenja da novčana sredstava koja se eventualno nalaze na računima tužiteljice čine bračnu stečevinu stranaka ili slično.

Kako je tokom ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 22.09.2021.godine, punomoćnica tuženog, u ime tuženog u cijelosti priznala dio konačno opredijeljenog tužbenog zahtjeva iz podneska od 22.09.2021.godine, opisan u stavu III petita tužbenog zahtjeva odnosno opisanog u stavu VI izreke ove presude, te kako je djelimično priznala tužbeni zahtjev opisan u stavu II petita tužbenog zahtjeva konačno opredijeljenog kao u podnesku od 22.09.2021.godine, odnosno opisanog u stavu IV, tj . u dijelu kojim je tužiteljica tražila da se utvrdi da bračnu stečevinu stranaka čine pokretne stvari: klima uređaj „Gree“ bijele boje, veš mašina „Beko“, bijele boje, bojler „Leon“, bijele boje i tuš baterija, metalik boje, to je sud u pogledu ovih dijelova tužbenog zahtjeva, bez daljnjeg raspravljanja i donio presudu na osnovu priznanja, shodno odredbi člana 180 stav 1 Zakona o parničnom postupku FBiH (Službene novine FBiH br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15).

Među strankama je sporno da li je tužiteljica, prije zaključenja braka, dala tuženom iznos od 6.000,00 KM, vlastitih sredstava za kupovinu nekretnine-stana koji se nalazi u Zavidovićima, u ulici Prvomajska broj 19, stan III/8, upisan u zk uložak 3199 k.o. Zavidovići, a po Ugovoru o kupoprodaji nekretnine-stana koji je notarski obrađen od strane notara Džemanine Memagić pod brojem OPU-IP: 269/2018 od 10.04.2018.godine, zatim, da li mu je refundirala iznos od 1.150,00 KM na ime dijela plaćenog poreza na promet nepokretnosti u vezi naprijed opisanog stana, te da li mu je dala i iznos od 850,00 KM na ime priključka (brojila) za električnu energiju za predmetni stan, te da li je ista

bilo kojim iznosom vlastitih sredstava učestvovala u snošenju troškova renoviranja predmetnog stana, te je sporno da li su tužiteljica i tuženi na ime kupovine predmetnog stana posudili (uzeli na zajam) od roditelja tuženog iznos od 25.000,00 KM, te da li je isti vraćen roditeljima tuženog, odnosno sporno je da li je tuženi bez osnova stekao, odnosno neosnovano se obogatio za iznos od 20.850,00 KM, na štetu sredstava tužiteljice.

Zatim, je sporno da li bračnu stečevinu stranaka predstavljaju sljedeće pokretne stvari: električna peć „Simens“, sa četiri ringle, bijele boje, frižider „Hundai electronics“, sa manjom komorom, bijele boje, tv plazma „Samsung“, crne boje, jedna metalna vješalica za odjeću, crne boje, fiksni telefon „Telia Free 10“, crne boje, te su sporne zakonske zatezne kamate i troškovi parničnog postupka.

Cijeneci sve dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, shodno odredbi člana 8 Zakona o parničnom postupku FBiH, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice djelimično osnovan.

Na osnovu uvida u Ugovor o kupoprodaji nekretnine-stana, notarski obrađenog od strane notara Džemanine Memagić iz Zavidovića, pod brojem OPU-IP: 269/2018 od 10.04.2018.godine, utvrđeno je da su Glavić Budo, sin Joze i Glavić Miroslav, sin Joze, oba iz USA, kao prodavci, putem punomoćnika Parlov Zdravka, sin Stanislava iz Zavidovića, Podubravlje bb, sa tuženim Muhić Alenom, sin Ismeta, iz Zavidovića, Mahoje bb, kojeg je zastupala punomoćnica Mujanović Amerisa, kći Omera (tužiteljica, kao tadašnja zaručnica tuženog) zaključili Ugovor o kupoprodaji nekretnine-stana površine 59 m², stan broj 8, upisanog u zk uložak 3199 k.o. Zavidovići, sa dijelom 1/1, koji se nalazi u zgradi na parceli 1276/45 EU 1J8, suvlasnički dio od 59/1179, na nekretnini označenoj kao k.č. 1276/45, povezano sa vlasništvom na posebnom dijelu zgrade- stanu, površine 59 m², stan broj 8 (etažna jedinica), za kupoprodajnu cijenu u iznosu od 42.000,00 KM.

Nadalje u istom ugovoru se navodi da su stranke saglasno izjavile da sve troškove povezane sa navedenim ugovorom, kao što su troškovi takse za eventualna odobrenja nadležnih organa i izjave, porez na promet nekretnina, kao i troškove upisa posjeda u katastar, snosi kupac, te da su prodavci saglasni i da zahtijevaju da se bez njihove daljnje saglasnosti i pristanka, na temelju ovog ugovora izvrši prijenos vlasništva na predmetnom stanu, na kupca Muhić Alena, sa dijelom 1/1 u zemljišnoj knjizi kod Općinskog suda u Zavidovićima. Navedeni ugovor potpisan je od strane punomoćnika prodavaca Parlov Zdravka i punomoćnice kupca Mujanović Amerise.

Na osnovu uvida u Rješenje Zemljišno-knjižnog ureda Općinskog suda u Zavidovićima broj: 42-0-DN-18-000 218 od 23.05.2018.godine utvrđeno je da je, na osnovu Ugovora o kupoprodaji stana notarski obrađenog od strane notara Džemanine Memagić iz Zavidovića broj: OPU-IP: 269/2018 od 10.04.2018.godine, dozvoljena uknjižba prava vlasništva na nekretnini-etažna jedinica označena kao k.č. 1276/45EU 1J8, suvlasnički dio od 59/1179, na nekretnini označenoj kao k.č. 1276/45, povezano sa vlasništvom na posebnom dijelu zgrade- stan koji se sastoji od dvije sobe, ukupne površine 59 m², stan broj 8, u korist Muhić Alena sin Ismeta, iz Zavidovića, Mahoje bb, sa dijelom 1/1.

Na osnovu uvida u zemljišno-knjižni uložak broj 3199 k.o. Zavidovići od 09.09.2020.godine, utvrđeno je da je Muhić Alen, sin Ismeta, upisan u zemljišnu knjigu kao vlasnik sa dijelom 1/1, na etažnoj jedinici – stanu pobliže opisanom naprijed.

U podnesku od 02.07.2019.godine, koji je potpisan od strane tužiteljice i tuženog, se navodi da su tužiteljica i tuženi dana 10.04.2018.godine, zajedno kupili stan u ulici Prvomajska broj 19 u Zavidovićima, te da je tuženi za kupovinu predmetnog stana dao svoju uštedevinu (ne navodi se koliki iznos uštedevine je dat od strane tuženog), te da je tužiteljica dala svoju uštedevinu u iznosu od 6.000,00 KM, a da su ostalo pozajmili od roditelja u iznosu od 25.000,00 KM, te da su tu pozajmicu vratili dana 01.07.2019.godine. Potpis tužiteljice na navedenom podnesku ovjeren je naknadno kod notara Hasanić Senada iz Zavidovića pod brojem: OPU-OV: 150/2020 dana 23.01.2020.godine.

Na osnovu uvida u Presudu ovog suda broj: 42 0 P 052584 20 P od 13.11.2020.godine, utvrđeno je da je razveden brak između tužiteljice i tuženog, zaključen dana 30.06.2018.godine, u Matičnom uredu Zavidovići.

Na osnovu uvida u Rješenje Porezne Uprave Federacije BiH, Kantonalni Porezni Ured Zenica, Porezna Ispostava Zavidovići broj: 13-4/2-15-20-250/18 DŽ.M. od 26.04.2018.godine, utvrđeno je da je obvezniku Muhić Alenu iz Zavidovića, Mahoje bb (tuženom), utvrđena osnovica za obračun poreza na promet nekretnina na iznos od 47.200,00 KM, te da je primjenom propisane stope od 5 % istom utvrđen obračun poreza na promet nekretnina u iznosu od 2.360,00 KM, a za nekretninu- stan opisan u Ugovoru o kupoprodaji nekretnina OPU-IP: 269/18 od 10.04.2018.godine, notarski obrađen od strane notara, a koja nekretnina je upisana u zk uložak broj 3199.

Iz Punomoći broj: OPU-IP: 3/2018 od 03.01.2018.godine, notarski obrađene od strane notara Džemanine Memagić, proizilazi da je tuženi Muhić Alen navedenom punomoći opunomoćio svoju zaručnicu Mujanović Amerisu kći Omera, da u njegovo ime, kao kupca, kod nadležnog notara može zaključiti ugovor o kupoprodaji nekretnine- stana upisanog u zemljišno- knjižni uložak broj 3199 k.o. Zavidovići, površine 59 m2, stan broj 8, bližih podataka kao naprijed, od prodavaca Glavić Bude i Glavić Miroslava, sinovi Joze, da može ugovoriti kupoprodajnu cijenu, da može isplatiti cjelokupnu prodajnu cijenu prodavcima, da može podnijeti zahtjev za izlazak komisije na teren, da može kod nadležnog općinskog organa potpisati zapisnik nakon izlaska komisije, da može kod nadležne porezne uprave platiti porez na promet nekretnina, da može primiti rješenje i isto potpisati i preuzeti odnosno da može na osnovu priložene dokumentacije podnijeti zahtjev za oslobođanje od poreza, da može u ime kupca, podnijeti zahtjev Zemljišno-knjižnom uredu Općinskog suda u Zavidovićima za prenos vlasništva, da može platiti takse za upis promjene prava vlasništva, da može preduzimati sve pravne radnje potrebne i svrsishodne za provedbu, izmjenu ili prestanak ugovora, i to uključujući radnje koje za predmet imaju upis i brisanje prava u zemljišnoj knjizi, da može preuzeti otpравak izvornika kupoprodajnih ugovora u ime njega kao kupca.

Iz opoziva punomoći kojeg je potpisao tuženi Muhić Alen, a koji je notarski obrađen od strane notara Džemanine Memagić iz Zavidovića, pod brojem OPU-IP: 497/2020 od 13.08.2020.godine, proizilazi da je tuženi Muhić Alen opozvao ranije datu punomoć, koju je sačinio kod istog notara pod brojem OPU-IP: 3/2020 od 03.01.2018.godine, koju je bio dao tužiteljici Muhić Amerisi, a koji sadržaj punomoći je opisan naprijed.

Naprijed navedene materijalne dokaze sud prihvata objektivnim i tačnim, jer isti predstavljaju javne isprave (izuzev: podneska od 02.07.2019.godine i punomoći broj: OPU-IP: 3/2020 od 03.01.2018.godine, te opoziva punomoći broj: OPU-IP: 497/2020 od 13.08.2020.godine, koji predstavljaju privatne isprave stranaka, koje sud također prihvata

vjerodostojnim), donesene od strane nadležnih organa a čiju vjerodostojnost nije osporavala ni jedna od stranaka.

Tužiteljica saslušana u svojstvu stranke iskazala je: da se sa tuženim počela zabavljati u martu 2017.godine, a da ju je tuženi zaručio dana 01.09.2017.godine, te da su brak zaključili dana 30.06.2018.godine, te da je njihov brak u međuvremenu razveden presudom ovog suda broj: 42 0 P 052584 20 P od 13.11.2020.godine.

Nadalje ista je iskazala da su odmah nakon što su se zaručili donijeli odluku da će zajednički kupiti stan i da će ga upisati sa dijelovima od po ½. Nadalje, ista je iskazala da je dana 02.01.2018.godine dogovoren zajednički ručak sa roditeljima tužiteljice i tuženog u restoranu tržnog centra „Mepromex“ u Zavidovićima, te da je tom prilikom razgovarano o kupovini zajedničkog stana, kojom prilikom je dogovoreno da će ona za kupovinu zajedničkog stana uložiti svoju uštedevinu u iznosu od 6.000,00 KM, kao i tuženi svoju uštedevinu (za koju se nije izjašanjao u pogledu visine njegove uštedevine), te je dogovoreno da će od roditelja tuženog pozajmiti iznos od 25.000,00 KM za kupovinu stana, te je dogovoreno da će navedeni iznos zajma roditeljima tuženog, tužiteljica i tuženi početi vraćati kada tužiteljica i tuženi stupe u brak, a ranije je već dogovoreno da će se vjenčati u mjesecu junu 2018.godine kada nastupi njen godišnji kolektivni odmor, budući da je profesorica u školi, a i tuženi je tada planirao svoj godišnji odmor.

Po navodima tužiteljice tuženi joj je dao punomoć dana 03.01.2018.godine, kod notara Džemanine Memagić, kojom ju je ovlastio da im može kupiti zajednički stan, te je navedenog dana istu odvezao kući kod njenih roditelja, te da je otac tužiteljice predao tuženom Muhić Alenu tužiteljčinu uštedevinu od 6.000,00 KM za kupovinu stana, te da je on rekao njenim roditeljima da će od svojih roditelja posuditi 25.000,00 KM za kupovinu stana. Po navodima tužiteljice, tuženi ju je nazvao u mjesecu februaru 2018.godine telefonom saopštavajući joj da je njegov otac pronašao stan u ulici Prvomajska 19, ispod Srednje tehničke škole, te da ona ode da isti pogleda i vidi da li joj se dopada. Nakon što je isti fotografisala mobitelom, to je poslala tuženom, i rekla mu da joj se sviđa navedeni stan te nakon što se i Alen izjasnio da mu se sviđa navedeni stan, odlučili su da ga zajedničkim sredstvima kupe.

Nadalje ista je iskazala da su čekali punomoć od prodavaca iz Amerike, pa kada je došla punomoć u aprilu mjesecu 2018.godine, tuženi joj je rekao da će ona doći sa svojim roditeljima, te da će doći i njegovi roditelji i da će njegov otac donijeti sav novac (cijelu kupoprodajnu cijenu) među kojim novcem je i 6.000,00 KM, koje je ona dala na ime kupoprodajne cijene za taj stan, koja je bila 42.000,00 KM.

Nadalje ista je iskazala da ju je nazvao Alenov otac telefonom i rekao da oni sjede u kafiću „Rich“ (on, njegova supruga i punomoćnik prodavaca), dok su je njeni roditelji čekali ispred škole i dovezli ispred navedenog kafića, te da joj je tada otac tuženog rekao da ode potpisati ugovor kod notara Džemanine Memagić, te je ona nakon toga i otišla kod navedenog notara, potpisala se u neku knjigu i vratila se u navedeni kafić, da sačekaju oko pola sata da ugovor bude pripremljen.

Otprilike nakon pola sata, kako je kazala tužiteljica, notarka je nazvala oca tuženog da dođu kod notarke, nakon čega su ona, otac tuženog i punomoćnik prodavca otišli kod navedenog notara, te da im se navedeni ugovor „površinski“ pročitao, te da su ona i punomoćnik prodavaca potpisali, te da je otac tuženog isplatio kupoprodajnu cijenu

prodavcu od njihovih zajedničkih para (mislila je na svoju uštedevinu te uštedevinu tuženog i pozajmljeni novac od roditelja tuženog).

Nadalje ista je iskazala da dok je silazila od notarke još jedanput je pročitala ugovor i vidjela da u ugovoru nije upisano da stan kupuju zajednički ona i Alen, sa dijelovima od po ½, te da je i nakon što je sjela u kafić ponovo pročitala isti ugovor i shvatila da će se isti upisati samo na tuženog sa dijelom 1/1, te da joj je otac tuženog tom prilikom istrgnuo navedeni ugovor zajedno sa svom ostalom dokumentacijom, te da joj je vratio samo punomoć.

O navedenom je odmah upoznala putem telefona tuženog te mu objasnila da ugovor nije zaključen onako kako su se dogovorili, nakon čega joj je, kako navodi tužiteljica, isti iskazao da ništa ne govori njegovom ocu te da će sve to riješiti kada dođe iz Švedske.

Nadalje tužiteljica je iskazala da je tuženi došao iz Švedske dana 23.05.2018.godine, te da je 25.05.2018.godine došao po nju kod njenih roditelja i da joj je tada rekao da treba da mu da novac za priključak struje u iznosu od 850,00 KM (budući da je u predmetnom stanu ranije bila isključena struja), te da na ime poreza na promet nekretnina da iznos od 1.150,00 KM, te da je taj novac ona predala tuženom istog dana u prisustvu njenih roditelja, nakon čega su ona i tuženi otišli u FIS da kupuju zajednički stvari za predmetni stan, te da su navedenog dana kupili namještaj i druge pokretne stvari pobliže navedene u tužbenom zahtjevu, izuzev pet spornih stvari.

Po navodima tužiteljice, sve pokretne stvari koje su kupili u FIS-u platili su ukupno 2.205,00 KM, a što proizilazi i iz računa FIS d.o.o. Vitez, od 25.05.2018.godine, te da su ona i tuženi dali iznos od po 1.100,00 KM.

Tužiteljica je još iskazala da su tokom braka kupili sljedeće pokretne stvari: klimu uređaj, veš mašinu „Beko“, bojler i tuš bateriju. Nadalje ista je iskazala, da su od roditelja tuženog, ona i tuženi kao bračni partneri, nakon zaključenja braka, dobili kao poklon sljedeće pokretne stvari: električnu peć „Siemens“ sa četiri ringle, bijele boje, frižider „Hunday elektronik“ sa manjom komorom, bijele boje, fiksni telefon „Telia Free 10“, crne boje, TV plazmu „Samsung“, crne boje, te jednu metalnu vješalicu za odjeću, crne boje.

Ista je još iskazala da su odmah po zaključenju braka 30.06.2018.godine, počeli živjeti u tom stanu a da su prije useljenja u predmetni stan, vršili renoviranje istog: farbali prozore na cijelom stanu, vršili lakiranje parketa, te da je sve te radove vršio dajdža tuženog Mujanović Fahro, te da ona ne zna koliko su koštali ti radovi, ali zna da joj je tuženi tražio na ime tih radova 80,00 KM, te da mu je ona dala taj iznos. Zatim da su promijenili ulazna vrata u navedeni stan, te da su dana 25.06.2018.godine došli njen zet Bašić Eniz i sestra Ersa Mujanović da joj pomognu, te da je ona lično dala 270,00 KM za kupovinu tih vrata, koja su kupljena u „Almy“, te da je navedena vrata postavio-ugradio njen zet istog dana.

Nadalje tužiteljica u svojstvu stranke iskazala je da u predmetnom stanu u momentu kupovine istog nije bila priključena struja, te da je punomoćnik prodavaca njoj i njenim roditeljima rekao da je u elektroprivredi provjerio da priključak struje košta 1.700,00 KM, te da je taj iznos već umanjen od kupoprodajne cijene stana.

Tužiteljica je još iskazala da je spornom periodu (kupovine stana), radila kao nastavnica odnosno profesorica u Prvoj i Drugoj Osnovnoj školi u Zavidovićima, Srednjoj Mješovitoj školi Zavidovići, Osnovnoj školi Kovači, Osnovnoj školi Hajderovići, a da ovu školsku godinu radi samo u Prvoj i Drugoj Osnovnoj školi u

Zavidovićima , te da je njena mjesečna plaća iznosila oko 1.000,00 KM, a nekad i više jer je imala više norme, dok je Alen (tuženi) u to vrijeme radio u Švedskoj, te da je njegova plaća bila oko 2.000,00 eura.

Po navodima tužiteljice odmah nakon povratka sa „medenog mjeseca“, u mjesecu junu 2018.godine, roditeljima tuženog vratili su iznos od 5.000,00 KM, na ime naprijed navedenog zajma, od čega je tužiteljica dala svojih 1.500,00 KM, a tuženi svojih 2.000,00 KM, dok su iznos od 1.500,00 KM posudili od roditelja tužiteljice.

Nadalje ista je iskazala da je nastavila da štedi od svojih plaća i od novca koji zaradi dajući instrukcije, pa kada je tuženi došao u Bosnu i Hercegovinu početkom mjeseca decembra 2018.godine, njegovim roditeljima na ime naprijed navedenog zajma vratili su još 5.000,00 KM, od čega je 1.000,00 KM dala ličnih sredstava tužiteljica, tuženi je dao 3.000,00 KM svojih sredstava dok su od roditelja tužiteljice ponovo posudili iznos od 2.000,00 KM.

Tužiteljica je još iskazala da joj je tuženi prilikom svakog dolaska iz Švedske u BIH ostavljao određene iznose novca za potrebe njihovog zajedničkog domaćinstva.

Po navodima tužiteljice ista je u januaru mjesecu 2019. godine bila u posjeti kod tuženog u Švedskoj, te kada je krenula nazad u BIH tuženi joj je dao 1.000,00 eura, da ponese njegovim roditeljima na ime tog zajma, te je ona kada je došla u BIH tih 1.000,00 eura zajedno sa još 1.000,00 KM svojih sredstava, koje je uštedila od svoje plaće i instrukcija, te 1.000,00 KM koje su posudili od njenih roditelja, predala roditeljima tuženog u stanu u kojem je ona živjela sa tuženim, u prisustvu njenih roditelja.

Ista je još iskazala da je tokom 2019.godine kada je dolazio tuženi u BIH zbog operacije svoje majke, da su tada roditeljima tuženog na ime navedenog zajma vratili iznos od 6.000,00 KM, od čega je tužiteljica dala iznos od 2.500,00 KM, tuženi je dao iznos od 1.500,00 KM (više nije mogao jer je morao platiti operaciju majke), te su ponovo posudili iznos od 2.000,00 KM od roditelja tužiteljice i to dali roditeljima tuženog.

Po kazivanju tužiteljice konačno ostatak zajma vratili su roditeljima tuženog dana 01.07.2019.godine, kojom prilikom su im predali 5.000,00 KM, od čega je tužiteljica dala iznos od 4.000,00 KM, a tuženi iznos od 1.000,00 KM, jer nije mogao više s obzirom da su se dogovorili da će tuženi im (tužiteljici i tuženom) uplatiti put u Tursku, što je i učinio.

Po isplati cjelokupnog zajma, kako je iskazala tužiteljica, tuženi je u njihovom stanu, rekao da će zajednički potpisati šta su sve uložili u taj stan, te da su doista dana 02.07.2019.godine i potpisali navedenu izjavu, govoreći da za istu ne smiju saznati njegovi roditelji, jer bi ga se odrekli.

Tuženi, prilikom saslušanja u svojstvu stranke, nije sporio činjenicu u pogledu datuma kada su se počeli zabavljati on i tužiteljica kao i datuma kada su se vjerili (zaručili), niti datuma zaključenja braka. Međutim, tuženi je sporio činjenicu da je sa tužiteljicom imao bilo kakav dogovor u vezi zajedničke kupovine predmetnog stana, tvrdeći da je u vezi kupovine stana brinuo se njegov otac, koji je našao prodavca, dogovarao cijenu itd., ali da je tuženi smatrao da je potrebno da upozna i tužiteljicu, budući da su već planirali zaključenje braka, da i ona prije kupovine vidi o kakvom stanu se radi i da li joj se dopada stan, lokacija i slično, pa kada je ista upoznala istog da se njoj sviđa predmetni stan, isti je tada odlučio da isti i kupi. Isti je još iskazao da kada je došao iz Švedske da je otišao kod notara Džemanine Memagić, zajedno sa tužiteljicom i da je

kod navedenog notara ovlastio tužiteljicu, (dao joj punomoć), da ona u njegovo ime može obaviti potpisivanje ugovora o kupovini stana, da može preuzeti papire i obaviti sve druge radnje u vezi te kupovine, te da taj stan uknjiži sa dijelom 1/1 na njega. Po kazivanju istog, navedena punomoć nije napravljena u prisustvu tužiteljice već ju je notar sastavio naknadno, po kazivanju tuženog, ali da on zna da je tužiteljica tu punomoć naknadno podigla samo ne zna kada. Isti je još iskazao da se ne sjeća kolika je bila kupoprodajna cijena navedenog stana, da je to onoliko koliko je navedeno u ugovoru, ali da je cjelokupna cijena predmetnog stana isplaćena zajedničkim sredstvima njega i njegovih roditelja, jer je on živio u zajedničkom domaćinstvu sa roditeljima i nije štedio odvojeno pare, već se radilo o njihovim zajedničkim sredstvima. Tuženi, u svom iskazu u svojstvu stranke još je iskazao da tužiteljica nije učestvovala u kupovini predmetnog stana, već da je prije zaključenja braka dala 6.000,00 KM, na ime kupovine pokretnih stvari za opremanje tog stana, te da je taj iznos utrošen upravo za kupovinu onih pokretnih stvari u pogledu kojih je tuženi priznao tužbeni zahtjev. Tuženi je osporio tvrdnju tužiteljice da je ikada od tužiteljice zahtijevao bilo koji iznos na ime kupovine stana, niti po bilo kom drugom osnovu, pa ni iznos od 1.150,00 KM na ime plaćenog dijela poreza na promet nekretnina u vezi navedenog stana, niti iznos od 850,00 KM na ime dijela priključka struje u predmetni stan, osporavajući i tvrdnju tužiteljice da su od njenih roditelja uzeli zajam u bilo kojem iznosu. Što se tiče adaptacije (renoviranja) predmetnog stana, tuženi je iskazao da je sve radnje, u vezi adaptacije navedenog stana obavljao njegov otac u smislu nabavke materijala, pronalaska majstora itd., da je nekima plaćano za njihov rad, a neki su radili besplatno, pa su tako krećenje i farbanje stolarije radile njegove daidže, te da ništa nisu naplatili osim što im je nabavljena hrana i piće od strane tužiteljice kada je obilazila iste da vidi kako teku radovi. Vezano za potpisivanje izjave, odnosno podneska od 02.07.2019.godine, tuženi je iskazao da su već tada počeli problemi u njihovom braku, te da su ga posjetili roditelji tužiteljice u njegovom stanu i da su mu rekli da je tužiteljica nesigurna, kada bi se njemu (tuženom) nešto desilo, da bi ona ostala na ulici, jer je tužiteljica bila nervozna, zbog činjenice što nije uvrštena prilikom kupovine stana, kao jedan od kupaca sa dijelom od 1/2, te da je on iz tih razloga pisao tu izjavu, te da su je on i tužiteljica potpisali, kako bi smirio tužiteljicu i kako bi sačuvao njihov brak, iako, kako je on iskazao, ništa od onoga što je navedeno u toj izjavi, nije tačno. Vezano sa pokretne stvari: električna peć, televizor plazma, telefon, mali frižider i vješalica, koje su bile predmet vještačenja, te koje su sporne među strankama, tuženi je iskazao da su navedene pokretne stvari, on i tužiteljica dobili na korištenje od njegovih roditelja, tj. da ih koriste do momenta dok sebi ne budu mogli kupiti bolje stvari, naglašavajući da su sve te pokretne stvari njima date prije zaključenja braka, te da se radilo o polovnim stvarima, koje su se ranije nalazile na spratu kuće njegovih roditelja. Nadalje, isti je iskazao da mu nije poznata činjenica koliko je iznosila plaća tužiteljice u tom periodu, iskazujući da je njegova plaća, tokom 2018. i 2019.godine, iznosila oko 2.000 eura, mjesečno. Iskazao je da je u periodu od zaključenja braka, pa do 01.07.2019.godine, dolazio više puta u Bosnu i Hercegovinu iz Švedske, iskazujući da se ne može sjetiti o kolikom broju dolazaka se radilo, ali da se to može vidjeti iz kopije pasoša, kojeg je priložio kao dokaz, te da je za to vrijeme tužiteljici, putem Western Uniona jedanput poslao iznos od 600,00 KM, a drugi put iznos od 400,00 KM, te da joj je svaki put kada je dolazio u Bosnu i Hercegovinu davao po 300,00, 400,00 KM, ali da ne zna ukupno koliko joj je dao novaca za to vrijeme s namjerom da to ima za svoje potrebe

odjeću, obuću, ishranu i sl., te da je od tih para mogla nešto da uštedi. Tuženi je još iskazao da je tužiteljica bila kod njega u posjeti u Švedskoj, te da misli da je došla 22.12.2018.godine i da je ostala oko mjesec dana za vrijeme zimskog školskog raspusta, te da je po njoj poslao poklone za njegovu i njenu familiju, ali da po istoj nije slao nikakav novac za njegove roditelje. Tuženi je još iskazao da mu nikada tužiteljicin otac nije prijetio ni na koji način, ali da ga je iznenadio, nekoliko mjeseci prije nego su se on i tužiteljica rastali, kada je došao sa svojom suprugom, kojom prilikom mu je rekao: „Ako ne možete da živite skupa rastante se, ali ona ima pravo na stan i ostalo što je kupljeno u toku braka i ostalo ćemo mi potraživati svoje, a vi svoje“. Isti je još iskazao da je navedenu izjavu od 02.07.2019.godine potpisao na inicijativu tužiteljicinih roditelja, ali da tužiteljica nikada do 01.07.2019.godine, nije stavljala primjedbe u smislu da je stan trebao biti kupljen kao zajednička imovina sa dijelom ½. Tuženi je još iskazao da nikada nije pokretao bilo kakav postupak u smislu poništenja izjave – podneska od 02.07.2019.godine, iz razloga jer je smatrao da to nije potrebno, jer se radilo o neovjerenoj izjavi između njega i tužiteljice, koja po njegovom mišljenju, ne proizvodi nikakve pravne posljedice, te je isti dodao da je sa navedenom izjavom upoznao svoje roditelje, možda mjesec dana iza potpisivanja iste, te da ima punu podršku svojih roditelja i da se oni nikada nisu protivili njegovoj odluci.

Sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice, datom u svojstvu stranke, a ne iskazu tuženog, datom u svojstvu stranke, jer je svoj iskaz davala na siguran i uvjerljiv način, u istom nije bilo nelogičnosti ili nedosljednosti. Osim toga, njen iskaz je u bitnom potvrđen i iskazima saslušanih svjedoka: Mujanović Omera, sin Omera (otac tužiteljice), Mujanović rođene Joldić Salihe, kći Mustafe (majka tužiteljice), Mujanović Erse, kći Omera (sestra tužiteljice), kao i materijalnim dokazom u spisu izjavom – podneskom od 02.07.2019.godine, koji je potpisan od strane tužiteljice i tuženog.

Odlučujući o prvom dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je tražila da se obaveže tuženi da joj vrati iznos od 6.000,00 KM, za koji je tvrdila da je predstavljao njenu ušteđevinu i da ga je dala tuženom, prije zaključenja braka, a na ime kupovine stana u ul. Prvomajska 16, поближе opisanog naprijed, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice u cijelosti osnovan. Naime, sud je u cijelosti povjerovao njenom iskazu, datom u svojstvu stranke, da je ovaj iznos imala kao svoju ušteđevinu i da je navedeni iznos, otac tužiteljice lično predao tuženom dana 03.01.2018.godine, odmah nakon potpisivanja punomoći (koja je također data 03.01.2018.godine), kojom ju je ovlastio tuženi za kupovinu naprijed opisanog stana. Naime, tužiteljica je u svom iskazu tvrdila da je nakon što se sa tuženim dogovorila da će zajednički kupiti navedeni stan i da će ona u isti uložiti svoju ušteđevinu od 6.000,00 KM, a tuženi svoju ušteđevinu (za koju nije rekao koliko iznosi), te da će od roditelja tuženog posuditi iznos od 25.000,00 KM, koji će početi vraćati kada se vjenčaju, taj iznos doista i predao otac tužiteljice tuženom, u njenom prisustvu, dana 03.01.2018.godine. Da je ovaj iznos od 6.000,00 KM tuženom predat upravo na ime kupovine navedenog stana, koji se sada vodi kao vlasništvo tuženog, kao što to proizilazi iz ZK uložka 3199 k.o. Zavidovići, a koja činjenica nije ni bila sporna među strankama, a ne na ime kupovine pokretnih stvari za navedeni stan u FIS-u, kako je to tvrdio tuženi u svom iskazu, proizilazi ne samo iz saglasnih iskaza saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Mujanović Salihe, već i iz materijalnog dokaza – izjave od 02.07.2019.godine, potpisanog od strane tužiteljice i tuženog. Naime, u navedenoj izjavi – podnesku se izričito navodi da su tužiteljica i tuženi zajedno kupili

stan u ul. Prvomajska 19 Zavidovići, te da je tuženi za kupovinu istog dao svoju uštedevinu, a tužiteljica svoju u iznosu od 6.000,00 KM, a da su ostalo pozajmili od roditelja u iznosu od 25.000,00 KM, te da su navedeni zajam vratili 01.07.2019.godine. Iako je tuženi u svojstvu stranke iskazao da je tu izjavu sastavio i potpisao da bi samo smirio tužiteljicu i da bi sačuvao brak, a da ništa od onog što je u njoj navedeno nije istinito, ovom dijelu njegovog iskaza sud nije povjerovao, jer je bio nelogičan i neuvjerljiv, jer je sigurno da on tako nešto ne bi napisao i potpisao da to nije bilo istinito. Pogotovo ne u situaciji kada je i sam iskazao da otac tužiteljice njemu nije prijetio ni na koji način, niti bilo ko drugi, već da mu je samo iskazao da ukoliko ne mogu živjeti skupa da se rastanu, a da će tužiteljica tražiti svoj udio u stanu i pokretnim stvarima, i svemu drugom što joj pripada, te u situaciji kada je sam tuženi iskazao da nikada nije pokretao nikakav postupak za poništenje takve izjave. Pravno je irelevantno što tuženi smatra da takva izjava – podnesak (od 02.07.2019.godine), koja je neovjerena od strane notara ili nekog drugog organa, ne proizvodi nikakvo pravno dejstvo, a koju je tužiteljica naknadno ovjerila, odnosno ovjerila je svoj potpis kod notara Hasanić Senada, pod brojem OPU-OV 150/2020 od 23.01.2020.godine. Naprotiv, po mišljenju ovog suda, za davanje ovakve izjave zakonom se i ne zahtijeva nikakva posebna forma, jer je odredbom čl. 26 Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list RBiH broj 2/92, 13/93 i 13/94 i Službene novine FBiH broj 29/03 u daljem tekstu ZOO), propisano da je ugovor zaključen kada su se ugovorne strane saglasile o bitnim sastojcima ugovora, a članom 67 st. 1 istog Zakona propisano je da zaključenje ugovora ne podliježe nikakvoj formi, osim ako je zakonom drukčije određeno. Odredbom čl. 12 ZOO propisano je da su učesnici obligacionih odnosa, u zasnivanju obligacionih odnosa i ostvarivanju prava i obaveza iz tih odnosa, dužni da se pridržavaju načela savjesnosti i poštenja. U konkretnom slučaju za davanje navedene izjave zakonom nije propisana nikakva posebna forma, pa stoga, po mišljenju ovog suda, navedena izjava – podnesak od 02.07.2019.godine proizvodi pravne posljedice u smislu da se ista može prihvatiti i cijeliti kao dokaz u sudskom postupku i da sadržaj iste obavezuje tuženog, pa kako je sud, cijeneći ovaj dokaz i dovodeći ga u vezu sa ostalim izvedenim dokazima, posebno iskazom tužiteljice, datom u svojstvu stranke i iskazima njenih roditelja, datih u svojstvu stranke utvrdio da je tačna činjenična tvrdnja tužiteljice, da je tuženom na ime kupovine naprijed opisanog stana koji se vodi kao vlasništvo tuženog sa dijelom 1/1, dala svoja vlastita sredstva koja predstavljaju njenu posebnu imovinu u smislu odredbe čl. 254 st. 1, Porodičnog Zakona FBiH (Službene Novine FBiH 35/05, 42/05 i 31/14), jer se radilo o njenoj uštedevini koju je posjedovala prije zaključenja braka sa tuženim, u iznosu od 6.000,00 KM, to proizilazi dokazanim da je tuženi, bez pravnog osnova, se neosnovano obogatio, jer je taj iznos uložen u njegovu posebnu imovinu – naprijed opisani stan, pa je shodno odredbi čl. 210 st. 1 Zakona o obligacionim odnosima, sud i obavezao tuženog da navedeni iznos vrati tužiteljici.

Također sud je utvrdio da je osnovan i dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je tražila da se obaveže tuženi da joj vrati i iznos od 1.150,00 KM na ime 1/2 plaćenog poreza na promet nepokretnosti (koji je plaćen u vezi naprijed opisanog stana), te iznos od 850,00 KM, koji predstavlja ½ priključka električne energije u predmetni stan. Naime, i u ovom dijelu sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice, datom u svojstvu stranke, jer je njen iskaz u ovom dijelu potvrđen i saglasnim iskazima njenih roditelja saslušanih u svojstvu svjedoka, a posredno i materijalnim dokazima i spisu, kao što su uplatnica – virmanski nalog na iznos od 2.360,00 KM od 03.05.2018.godine iz kojeg je vidljivo da je

tuženi na ime poreza na promet nekretnina platio ukupan iznos od 2.360,00 KM, iz čega slijedi da $\frac{1}{2}$ navedenog iznosa iznosi 1.150,30 KM, odnosno zaokruženo iznos od 1.150,00 KM, koliko tužiteljica i tvrdi da joj je tražio tuženi na ime $\frac{1}{2}$ poreza na promet nepokretnosti sa obrazloženjem da je stan zajednički, te koliko mu je tužiteljica i predala po tom osnovu. Također sud je povjerovao njenom iskazu u i u dijelu da je tuženom, na njegovo traženje, predala i iznos od 850,00 KM, koji iznos predstavlja $\frac{1}{2}$ iznosa od 1.700,00 KM, koliko košta priključak struje od strane elektrodistribucije. I u ovom dijelu sud je povjerovao iskazu tužiteljice kao stranke da joj je tuženi na ime tog priključka tražio $\frac{1}{2}$ iznosa od 1.700,00 KM, odnosno iznos od 850,00 KM, te da mu je tužiteljica navedeni iznos doista i predala, što je potvrđeno saglasnim iskazima saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Salihe, roditelja tužiteljice. Naime, sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice da su se tužiteljica i tuženi usmeno dogovorili da će zajednički kupiti naprijed opisani stan i da će sve troškove dijeliti po pola. Međutim, očito je da se tuženi predomislio i „izigrao“ tužiteljicu. Naime, sam tuženi, prilikom saslušanja u svojstvu stranke, iskazao je da punomoć od 03.01.2018.godine nije napravljena u prisustvu tužiteljice, iako su zajedno bili otišli kod notara, već da se on naknadno vratio kod notara i izdiktirao navedenu punomoć. Iz iskaza tužiteljice proizilazi da je ona navedenu punomoć faktički preuzela tek onog dana kada je i potpisala ugovor o kupoprodaji stana, kada je i saznala, nakon što je pročitala punomoć i ugovor da je stan kupljen samo na ime tuženog sa dijelom $\frac{1}{1}$, a ne sa dijelovima od po $\frac{1}{2}$ kako su se usmeno dogovarali. Također, svjedoci Muhić Ismet, otac tuženog, kao i svjedok Parlov Zdravko, potvrdili su tačnom činjenicu da cijena priključka električne energije kod Elektrodistribucije Zavidovići košta 1.700,00 KM. Međutim, pravno je irelevantna činjenica što je sud na osnovu fakture – računa broj 200455872 od 17.04.2018.godine utvrdio da je JP Elektroprivreda BiH, Podružnica Elektrodistribucija Zenica, tuženom ispostavila račun na ime ponovnog uključanja električne energije na ukupan iznos od 19,89 KM, a ne oko 40,00 KM, kako je tvrdio svjedok Muhić Ismet, otac tuženog. Naime, svjedok Muhić Ismet u svom iskazu je iskazao da nije morao izvršiti uplatu iznosa od 1.700,00 KM na ime ponovnog uključanja električne energije u predmetni stan, već da je samo platio ponovno uključanje u iznosu od oko 40,00 KM, jer je došlo do izmjene nekih pravila u elektrodistribuciji, u smislu kada se izvrši isključenje električne energije ranije je rok mirovanja bio pet godina, a da je sada deset godina. Dakle, bez obzira što je dokazano u ovom postupku da tuženi doista nije izvršio uplatu priključka električne energije u predmetni stan u iznosu od 1.700,00 KM, sud je obavezao tuženog da tužiteljici vrati $\frac{1}{2}$ iznosa od 1.700,00 KM, odnosno iznos od 850,00 KM, jer je izvedenim dokazima dokazano da je on toliki iznos zahtijevao od tužiteljice, na ime priključka električne energije, te da mu je tužiteljica navedeni iznos i predala, u prisustvu svojih roditelja, prije zaključenja braka dana 25.05.2018.godine, odnosno da se radilo o njenoj posebnoj imovini, za koji iznos se tuženi neosnovano obogatio, pa ga je sud i obavezao da navedeni iznos vrati tužiteljici shodno odredbi čl. 210 st. 1 ZOO u vezi sa čl. 12 istog Zakona. Naprijed je obrazloženo da je iskaz tužiteljice u ovom dijelu potvrđen saglasnim iskazima njenih roditelja, saslušanih u svojstvu svjedoka, kojima je sud u cijelosti povjerovao kao vjerodostojnim, a njen iskaz je bio uvjerljiv da su bili postigli usmeni sporazum da će zajednički kupiti naprijed opisani stan, te da će i sve troškove u vezi predmetnog stana dijeliti po pola. Posredno i kopija pasoša tuženog potvrđuje navod

tužiteljice da je tuženi navedenog dana bio u Bosni i Hercegovini i da mu je lično predala navedene iznose.

Što se tiče potraživanja iznosa od 80,00 KM, a za koji je tužiteljica iskazala da joj je tražio tuženi na ime jedne polovine iznosa koji je isplaćen majstorima, koji su radili popravke u predmetnom stanu (farbanje stolarije, lakiranje parketa i sl.), sud je ovaj dio tužbenog zahtjeva odbio kao neosnovan, odnosno nedokazan, jer iskaz tužiteljice u ovom dijelu nije potvrđen nijednim drugim izvedenim bilo subjektivnim ili materijalnim dokazom, a na njoj je bio teret dokazivanja ovih činjenica na pouzdan način, shodno odredbama čl. 7 i 123 st. 1 Zakona o parničnom postupku FBiH, pa kako to nije dokazala, to je sud primjenom pravila o teretu dokazivanja ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice i odbio kao neosnovan, odnosno kao nedokazan. U ovom dijelu sud nije povjerovao iskazu tužiteljice, jer su navedene radove izvodili saslušani svjedoci Mujanović Fahro, sin Osme i Mujanović Osman sin Osme, daidže tuženog koji su saglasno iskazivali da su navedene radove izvodili besplatno, a što je potvrđeno i iskazom tuženog, koji je dat u svojstvu stranke, kao i iskazima svjedoka Muhić Ismeta i Hidajete, Mujanović Fahre i Osmana, a tužiteljica u svojstvu stranke je iskazala da ne zna koliko su ti radovi koštali, ali da zna da joj je tuženi na ime tih radova tražio iznos od 80,00 KM, pa kako je iskaz tužiteljice u ovom dijelu bio neuvjerljiv i nije potvrđen nijednim drugim izvedenim dokazom, to je iz tih razloga, sud ovaj dio tužbenog zahtjeva odbio kao nedokazan. Također sud je odbio kao neosnovan i dio tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je potraživala iznos od 270,00 KM, na ime nabavke i ugradnje ulaznih vrata u predmetni stan. Ovaj dio iskaza tužiteljice je bio neuvjerljiv, te nije potvrđen nijednim drugim izvedenim dokazom, osim iskazom svjedokinje Mujanović Salihe, njene majke, koja je iskazala da je ulazna vrata platila tužiteljica. Međutim ovom dijelu iskaza ove svjedokinje sud nije povjerovao, kao ni iskazu tužiteljice datom u svojstvu stranke, jer svjedokinja nije pojasnila od kud je njoj poznata činjenica da je tužiteljica svojim sredstvima platila navedena vrata, jer je sama iskazala da su tužiteljica i tuženi Alen zajedno otišli kupiti ulazna vrata, te da su otišli autom njene druge kćerke da ista kupe. Svjedokinja Mujanović Erska, sestra tužiteljice samo je iskazala da su ulazna vrata zamijenjena na predmetnom stanu prije zaključenja braka, da je i ona pomagala tužiteljici u čišćenju stana, te da je ta vrata zamijenio njen muž i da ga je ongažovao tuženi Alen. Ista se nije izjašnjavala čijim sredstvima su plaćena navedena vrata. Svjedok Bašić Eniz, u svom iskazu, iskazao je da je on zamijenio ulazna vrata na predmetnom stanu, te da su ga angažovali tužiteljica Amerisa i tuženi Alen. Isti se također nije izjašnjavao čijim sredstvima su kupljena navedena vrata, već je samo rekao da su tužiteljica i tuženi njegovim kolima otišli da kupe ta vrata i da je to bilo prije braka. Otac tuženog, Muhić Ismet, u svom iskazu je iskazao da je tuženi promijenio ulazna vrata na predmetnom stanu. Dakle, iskazima ovih saslušanih svjedoka nije dokazana činjenica čijim sredstvima su nabavljena navedena vrata, već samo činjenica da su ista nabavljena i ugrađena u predmetni stan (a činjenica su ulazna nabavljena i ugrađena u predmetni stan nije ni bila sporna među strankama). Iz otpremnice broj 3-18448/2018 od 25.06.2018.godine, proizilazi da ista glasi na ime tuženog. Tužiteljica je bila dužna, shodno odredbama članova 7 i 123 Zakona o parničnom postupku FBiH, na pouzdan način dokazati da je doista vlastitim sredstvima, prije braka, platila navedena vrata i u kojem iznosu, pa kako to nije dokazala, to je sud primjenom pravila o teretu dokazivanja, shodno odredbi čl. 126 Zakona o parničnom postupku FBiH ovu činjenicu

poprimio nedokazanom, zbog čega je ovaj dio njenog tužbenog zahtjeva sud morao odbiti, kao neosnovan.

U pogledu tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je potraživala iznos od 12.500,00 KM, a koji iznos predstavlja 1/2 zajma, (1/2 iznosa od 25.000,00 KM), kojeg su tužiteljica i tuženi uzeli od roditelja tuženog, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice djelimično osnovan. Naime, sud je povjerovao iskazu tužiteljice kao stranke i u dijelu u kojem je tvrdila da su ona i tuženi prije zaključenja braka pozajmili iznos od 25.000,00 KM, a na ime kupovine stana poblježe opisanog naprijed, te da su se obavezali da će navedeni iznos vratiti roditeljima tuženog kada se vjenčaju, (naprijed je obrazloženo da su isti zaključili brak dana 30.06.2018.godine). U ovom dijelu njen iskaz je potvrđen saglasnim iskazima saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Salihe (roditelji tužiteljice), kao i materijalnim dokazom u spisu – izjavom – podneskom sastavljenim od strane tuženog, koji je potpisan od strane tuženog i tužiteljice, a koji je datiran sa 02.07.2019.godine, u kojem se izričito navodi da su tuženi i tužiteljica za kupovinu predmetnog stana dali svoju ušteđevinu i to tužiteljica u iznosu od 6.000,00 KM, a tuženi nije naveo visinu svoje ušteđevine, te da su od roditelja posudili iznos od 25.000,00 KM za kupovinu predmetnog stana i da su taj iznos vratili dana 01.07.2019.godine. Sud je naprijed obrazložio zašto je povjerovao istinitim iskazu tužiteljice u ovom dijelu, te zašto je prihvatio pravno valjanom i navedenu privatnu ispravu, koju su potpisali tužiteljica i tuženi. Iz navedenih razloga sud nije povjerovao iskazima tuženog datom u svojstvu stranke, niti iskazima saslušanih svjedoka Muhić Ismeta i Muhić Hidajete u dijelu u kojem su tvrdili da nikada tužiteljica i tuženi od roditelja tuženog Muhić Ismeta i Muhić Hidajete nisu uzimali nikakav zajam, pa ni zajam u iznosu od 25.000,00 KM, a na ime kupovine naprijed opisanog stana. Ovi njihovi iskazi opovrgnuti su u cijelosti saglasnim iskazima tužiteljice, te saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Salihe, koji su vjerno opisivali kakav je postignut dogovor u vezi finansiranja kupovine naprijed opisanog stana, pa između ostalog i da je uzet zajam od strane tužiteljice i tuženog, od roditelja tuženog u iznosu od 25.000,00 KM, te koji su vjerno i upečatljivo opisivali i način vraćanja navedenog zajma roditeljima tuženog, a posebno detaljno - iscrpno svoj iskaz su dale tužiteljica u svojstvu stranke i svjedokinja Saliha. Međutim, kako je tužiteljica u svojstvu stranke tvrdila da je među iznosima, koje su vraćali ona i tuženi na ime zajma roditeljima tuženog bio i iznos od 6.500,00 KM, za kojeg je tvrdila da je uzet kao zajam od roditelja tužiteljice, (u više navrata uzimani su manji iznosi kako su to detaljno pojasnili u svom iskazu tužiteljica i svjedokinja Mujanović Saliha, a dijelom i svjedok Mujanović Omer), to proizilazi da tužiteljica nije aktivno legitimisana potraživati iznos niti polovinu tog iznosa, koji predstavlja zajam, kojeg su, kako je tvrdila tužiteljica, uzeli tužiteljica i tuženi od njenih roditelja, a koji iznos je, kako je tvrdila tužiteljica, predat roditeljima tuženog, na ime povrata zajma, kojeg su tužiteljica i tuženi uzeli od roditelja tuženog, zbog čega je sud ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice odbio, zbog nedostatka aktivne legitimacije na strani tužiteljice (preostali iznos preko 9.500,00 KM do 12.500,00 KM). Iz navedenih razloga, sud se nije upuštao u utvrđivanje činjenice da li su doista tužiteljica i tuženi od roditelja tužiteljice uzimali na zajam određeni iznos, te ako jesu koliki iznos, te da li je taj iznos predat roditeljima tuženog na ime povrata zajma, kojeg su tužiteljica i tuženi uzeli od roditelja tuženog. Sve i ako je tačna tvrdnja tužiteljice da su ona i tuženi od njenih roditelja pozajmili iznos od 6.500,00 KM (u više navrata uzimali manje iznose), te da su to predali roditeljima tuženog na ime zajma, kojeg su tužiteljica i

tuženi uzeli od roditelja tuženog, proizilazi da su samo roditelji tužiteljice aktivno legitimisani potraživati navedeni iznos na jednake dijelove od tužiteljice i tuženog, dok tužiteljica nije aktivno legitimisana potraživati navedeni iznos, niti polovinu navedenog iznosa od tuženog.

Kao što je naprijed obrazloženo, sud u ovom postupku, prilikom utvrđivanja ukupnog iznosa kojeg su tužiteljica i tuženi vratili roditeljima tuženog na ime zajma od 25.000,00 KM, kojeg su uzeli radi kupovine stana u ulici Prvomajska broj 19, u Zavidovićima, uzimao je u obzir samo iznose, koje su dali tužiteljica i tuženi, kako bi sud utvrdio koliki je dio sredstava tužiteljice bez pravnog osnova prešao u imovinu tuženog, odnosno za koliki dio se tuženi neosnovano obogatio.

S obzirom da je izvedenim dokazima utvrđeno da je predmetni zajam vraćan tokom trajanja bračne zajednice stranaka, to proizilazi da su sva novčana sredstva, koja tužiteljica označava kao „svoja“ i „sredstva tuženog“, predstavljala bračnu stečevinu stranaka, a ne njihovu posebnu imovinu, kako to proizilazi iz odredbe čl. 251 st. 1 Porodičnog zakona FBiH, te kako iz odredbe čl. 252 st. 1 istog Zakona proizilazi da su bračni partneri u jednakim dijelovima suvlasnici u bračnoj stečevini, ako nisu drukčije ugovorili (a tokom ovog postupka nije dokazano da su tužiteljica i tuženi, kao bračni partneri bračnim ugovorom koji bi morao biti notarski obrađen u smislu odredbe čl. 258 Porodičnog zakona FBiH, drugačije ugovorili podjelu svoje bračne imovine), to proizilazi da 1/2 ukupno vraćenih sredstava na ime naprijed navedenog zajma roditeljima tuženog, predstavlja udio tužiteljice za koji se neosnovano obogatio tuženi (jer su sredstva od zajma uložena u kupoprodajnu cijenu za stan u ulici Prvomajska broj 19, čiji je on vlasnik sa dijelom 1/1), pa je tuženi i dužan na ime 1/2 sredstava, koje je tužiteljica dokazala da je vraćen roditeljima tuženog na ime navedenog zajma, vratiti tuželjici.

Kada se zbroje svi iznosi zajedničkih sredstava, koje su tužiteljica i tuženi vratili roditeljima tuženog, na ime naprijed navedenog zajma, koje je tužiteljica navela u svojstvu stranke tokom ročišta za glavnu raspravu, koje je održano dana 30.06.2021.godine, a kako je to pobliže navedeno na strani 6 zapisnika sa navedenog ročišta (nije uziman u obzir iznos kojeg su, navodno posudili od roditelja tužiteljice od 6.500,00 KM), proizilazi da je roditeljima tuženog, na ime naprijed navedenog zajma, vraćen ukupan iznos od 19.000,00 KM, odnosno da 1/2 navedenog iznosa predstavlja iznos od 9.500,00 KM, a koji iznos se upravo dobije i kada se saberu iznosi, koje je tužiteljica označavala kao „svoja“ sredstva, pa je iz naprijed navedenih razloga sud i obavezao tuženog da tuželjici po osnovu stečenog bez osnova, vrati iznos od 9.500,00 KM, shodno odredbama članova 210 stav 1 ZOO u vezi sa čl. 12 istog Zakona.

Naime, i u ovom dijelu (u pogledu uzimanja zajma od roditelja tuženog u iznosu od 25.000,00 KM, te u pogledu vraćanja navedenog zajma), sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice, datom u svojstvu stranke, jer je njen iskaz u bitnom potvrđen iskazima saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Salihe (roditelja tužiteljice), a posebno iskazom svjedokinje Salihe, koja je veoma vjerno i detaljno iskazivala svoja saznanja o uzimanju zajma od roditelja tuženog od strane stranaka, kao i o načinu vraćanja navedenog zajma.

Osim toga, iskaz tužiteljice u ovom dijelu kao i iskazi saslušanih svjedoka Mujanović Omera i Salihe, u ovom dijelu, potvrđeni su i materijalnim dokazima u spisu-Izjavom odnosno podneskom potpisanim od strane tužiteljice i tuženog, koji je datiran sa danom 02.07.2019.godine, u kojem stranke izričito navode da su pozajmili iznos od 25.000,00 KM od roditelja (nije navedeno od kojih roditelja, ali je to iskazima tužiteljice u svojstvu

stranke i svjedoka Mujanović Omera i Salihe dokazano da je zajam uzet od roditelja tuženog), te je izričito navedeno da je cjelokupan iznos navedenog zajma vraćen 01.07.2019.godine, te da je navedeni zajam uzet upravo radi kupovine stana, opisanog naprijed, čiji je vlasnik tuženi sa dijelom 1/1.

Sud je naprijed obrazložio da ovu izjavu prihvata kao valjan, odnosno vjerodostojan dokaz, jer je ista potpisana od strane obje stranke. I tuženi saslušan u svojstvu stranke iskazao je da je navedenu izjavu sastavio i potpisao lično on, kao i tužiteljica.

Naprijed je obrazloženo iz kojih razloga sud ne može prihvatiti obrazloženje tuženog dato u svojstvu stranke, da je on tu izjavu potpisao samo da bi smirio tužiteljicu i pod „prisilom“ oca tužiteljice. Tuženi nijednim izvedenim dokazom nije dokazao da je bilo bilo kakve prisile ili prijetnje od strane oca tužiteljice, a na njemu je bio teret dokazivanja ovih činjenica, shodno odredbi čl. 7 i 123 st. 1 ZPP FBiH, pa je sud o postojanju ovih činjenica odlučio primjenom pravila o teretu dokazivanja, odnosno ove činjenice sud je smatrao nedokazanim. Naprijed je obrazloženo i detaljnije iz kojih razloga sud smatra da navedena izjava od 02.07.2019.godine je, kao dokaz, pravno valjana i da sadržaj iste obavezuje tuženog.

Sud nije povjerovao iskazu tuženog datog u svojstvu stranke, niti iskazima saslušanih svjedoka Muhić Ismeta i Muhić Hidajete, roditelja tuženog, u dijelu u kojem su tvrdili da nikakav zajam stranke nisu uzimale od roditelja tuženog, pa ni zajam u iznosu od 25.000,00 KM, na ime kupovine naprijed navedenog stana, niti da je tužiteljica dala 6.000,00 KM svoje uštedevine za kupovinu navedenog stana, već da su oni navodno imali svoju, zajedničku uštedevinu (ne navodeći kolika je bila uštedevina od roditelja, a kolika od tuženog) i da su cjelokupan iznos kupoprodajne cijene za predmetni stan platili svojom zajedničkom uštedevinom tuženi i roditelji tuženog. Njihovi iskazi u ovom dijelu su bili potpuno neuvjerljivi, a osim toga isti su u cijelosti opovrgnuti, prije svega, pisanom izjavom od 02.07.2019.godine, potpisanom od strane tuženog i tužiteljice, koju sud u potpunosti prihvata kao objektivan i vjerodostojan dokaz, te je njihov iskaz opovrgnut i saglasnim iskazima tužiteljice i svjedoka Mujanović Omera i Salihe (roditelja tužiteljice), čijim iskazima je sud u potpunosti povjerovao, jer su isti dali na siguran i uvjerljiv način, u istima nije bilo nelogičnosti, niti nedosljednosti, a njihov iskaz potvrđen je upravo naprijed navedenom izjavom od 02.07.2019.godine, koja je potpisana od strane tužiteljice i tuženog.

Iz naprijed navedenih razloga sud je djelimično usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je potraživala od tuženog vraćanje iznosa od 12.500,00 KM, a po osnovu stečenog bez osnova, odnosno sud je obavezao tuženog da tužiteljici po ovom osnovu vrati iznos od 9.500,00 KM, iz razloga pobliže navedenih naprijed, odbijajući tužiteljicu sa preostalim dijelom tužbenog zahtjeva zbog nedostatka aktivne legitimacije, jer se preostali iznos od 3.000,00 KM odnosio na dio sredstava za koja je tužiteljica tvrdila da su ona i tuženi posudili od tužiteljicinih roditelja (tvrdeći da je ukupno posuđen iznos od 6.500,00 KM), za koja je tvrdila da su, između ostalih sredstava, (tužiteljice i tuženog) data na ime povrata zajma roditeljima tuženog.

Odlučujući o dijelu tužbenog zahtjeva tužiteljice, kojim je tražila da se utvrdi da bračnu stečevinu tužiteljice i tuženog čine pokretne stvari: elektirčna peć „Simens“, bijele boje sa četiri ringle, frižider „Hunday electronics“, bijele boje, sa manjom komorom, TV plazma „Samsung“, crne boje, jedna metalna vješalica za odjeću, crne boje i jedan fiksni telefon „Telia Free 10“, crne boje, sud je utvrdio da je ovaj dio tužbenog zahtjeva

tužiteljice neosnovan. Naime, tužiteljica saslušana u svojstvu stranke, kao i svjedokinja Mujanović Saliha tvrdile su da su navedene pokretne stvari tužiteljici i tuženom poklonili roditelji tuženog, te da se radilo o polovnim stvarima, te da su na poklon od roditelja tuženog dobili i novu perlicu za suđe, nakon zaključenja braka, dok je tuženi saslušan u svojstvu stranke, kao i roditelji tuženog Muhić Omer i Hidajeta, saslušani u svojstvu svjedoka, iskazali su da su te pokretne stvari se ranije nalazile na spratu njihove porodične kuće, da se radilo o polovnim stvarima, te da su ih prije zaključenja braka dali tužiteljici i tuženom, kada se opremao stan u ul. Prvomajska br. 19 za useljenje, da se njima posluže privremeno, dok tužiteljica i tuženi sebi ne budu mogli kupiti nove stvari, te da će nakon toga, njima vratiti te njihove polovne stvari, a da su im na poklon kupili novu perlicu za suđe, te ogrlicu za tužiteljicu.

U cilju identifikacije navedenih pokretnih stvari, kao i procjene tržišne vrijednosti istih, sud je, na prijedlog tužiteljice, proveo dokaz vještačenjem po vještaku ekonomske struke Tadić Amiri, koja je izlazila na lice mjesta, te utvrdila pobliže identitet navedenih pokretnih stvari, iste je fotografisala, koje fotografije čine sastavni dio nalaza i mišljenja navedenog vještaka od 16.06.2021.godine, te je utvrdila da se radi o korištenim (polovnim) stvarima, čija ukupna tržišna vrijednost iznosi 570,00 KM, a pojedinačno kako je to prikazano u tabelarnom dijelu navedenog nalaza i mišljenja vještaka, odnosno da 1/2 ukupne procijenjene tržišne vrijednosti navedenih pokretnih stvari iznosi 285,00 KM. Nadalje, u svom nalazu vještak ekonomske struke je naveo da je utvrdio da tuženi nije imao otvorene račune ili štedne depozite kod banaka čije poslovnice se nalaze u Zavidovićima: Union banka d.d. Sarajevo, UniCredit bank d.d. Mostar, ASA banka d.d. Sarajevo i Raiffeisen bank d.d. BiH. Nalaz i mišljenje ovog vještaka sud prihvata objektivnim i stručnim, jer je isti dat od strane stalnog sudskog vještaka sa višegodišnjim iskustvom, a u prilogu navedenog nalaza i mišljenja nalaze se i dopisi navedenih banaka, koji potvrđuju navod vještaka da tuženi u navedenim bankama nije imao otvorene račune, niti štedne depozite. S obzirom da je punomoćnik tužiteljice konačno opredijeljenim tužbenim zahtjevom, opredijeljenim kao u podnesku od 22.09.2021.godine, odustao, odnosno na ročištu, održanom dana 22.09.2021.godine izričito povukao dio tužbenog zahtjeva, kojim je potraživao novčana sredstva sa računa tuženog kod navedenih banaka, to iz navedenih razloga sud ne smatra potrebnim davati posebnu ocjenu ni ostalih dokaza predloženih od strane tužiteljice, a koji su se odnosili na njeno obraćanje navedenim bankama direktno od strane tužiteljice i odgovore banaka u vezi s tim.

Odredbom člana 251 st. 2 Porodičnog zakona FBiH (Službene novine FBiH 35/05, 41/05 i 31/14) propisano je da pokloni trećih osoba, učinjeni za vrijeme trajanja bračne zajednice (u novcu, stvarima, pružanju pomoći radom i sl.) ulaze u bračnu stečevinu, bez obzira na to koji ih je bračni partner primio, ukoliko drukčije ne proizilazi iz namjene poklona ili se iz okolnosti u momentu davanja poklona može zaključiti da je poklonodavac želio učiniti poklon samo jednom od bračnih partnera. U pogledu ovog dijela tužbenog zahtjeva, sud je povjerovao iskazu tuženog, datog u svojstvu stranke i roditeljima tuženog Muhić Omeru i Hidajeti, koji su vjerno opisali da se radilo o polovnim pokretnim stvarima, koje su se ranije nalazile u spratu njihove porodične kuće, a koje su oni, nakon što su sebi kupili nove stvari, spustili u prizemlje svoje kuće, dali na privremeno korištenje tužiteljici i tuženom dok oni sebi ne mognu kupiti bolje stvari, a kada kupe da im iste vrata, ponovo u prizemlje njihove porodične kuće, te da su te stvari date prije zaključenja braka tužiteljice i tuženog, dok se stan opremao za useljenje. Dakle,

iz njihovih iskaza (tuženog i svjedoka Muhić Omera i Hidajete) nedvosmisleno proizilazi da se nije radilo o poklonu u klasičnom smislu riječi, odnosno da im te stvari nisu date s namjerom da pređu u vlasništvo odnosno suvlasništvo tužiteljice i tuženog, već da se istima privremeno posluže, pa se iz tih razloga na konkretan slučaj ne može ni primijeniti odredba čl. 251 st. 2 Porodičnog zakona FBiH, prije svega, jer navedene pokretne stvari nisu tužiteljici i tuženom date za vrijeme trajanja njihove bračne zajednice, već prije zaključenja braka, pa se iz tih razloga ne može ni raditi o bračnoj stečevini, a sve i da su ove pokretne stvari date tokom trajanja bračne zajednice stranaka, kako je to tvrdila tužiteljica, ne radi se o poklonu kao pravnom poslu, već o posudbi na privremeno korištenje, pa se opet na konkretan slučaj ne bi mogla primijeniti odredba čl. 251 st. 2 Porodičnog zakona FBiH. Kako su u pogledu ovog dijela tužbenog zahtjeva tužiteljice iskazi tuženog i svjedoka Muhić Omera i Hidajete bili uvjerljiviji, i u bitnom su se podudarali i međusobno se dopunjavali, to je sud u ovom dijelu povjerovao njihovim iskazima, a ne iskazu tužiteljice, datom u svojstvu stranke, niti njene majke – svjedokinje Mujanović Salihe, to je sud iz navedenih razloga, ovaj dio tužbenog zahtjeva tužiteljice odbio u cijelosti kao neosnovan.

Što se tiče navoda tuženog, iznošenih tokom ovog postupka da svi materijalni dokazi glase na njegovo ime, kao što su ZK uložak 3199 k.o. Zavidovići, rješenje ovog suda broj 042-0-DN-18-000218 od 23.05.2018.godine, ugovor o kupoprodaji nekretnine OPU-IP 269/2018 od 10.04.2018.godine, uplatnica o plaćenom porezu na promet, te da stoga, po mišljenju tuženog nije osnovan tužbeni zahtjev tužiteljice, sud ukazuje da upravo ovi materijalni dokazi potvrđuju da je tuženi pasivno legitimisan u ovom postupku, jer je tokom postupka dokazano da su sva sredstva koja tužiteljica potražuje od tuženog, bez pravnog osnova, uložena u navedenu imovinu tuženog (stan opisan u navedenim materijalnim dokazima). Ostali prigovori tuženog, koje je iznosio tokom ovog postupka, kao što su da je u stanu, nakon faktičkog prekida bračne zajednice, ostala koverta sa iznosom od 2.000,00 KM, sud je smatrao irelevantnim, s obzirom da tuženi nije postavio protivtužbeni zahtjev, kojim bi eventualno zahtijevao povrat navedenog iznosa i sl., pa iz tih razloga se sud nije ni upuštao u utvrđivanje navedenih činjenica. U pogledu prigovora tuženog kako je tužiteljica mogla uštedjeti toliki iznos koji potražuje tužbenim zahtjevom, a kojim prigovorom je u suštini pokušao da dovede u pitanje osnovanost tužbenog zahtjeva, sud je utvrdio da je tužiteljica saslušana u svojstvu stranke iskazivala da je njena plaća kao profesorice u tom periodu iznosila oko 1.000,00 KM, da je ponekad imala i više norme od propisane pa je zarađivala i više, da je držala instrukcije, da joj je tuženi redovno davao određenu količinu novca kad god bi dolazio iz Švedske. Također tuženi, saslušan u svojstvu stranke iskazao je da je tužiteljici jedne prilike putem Western Uniona poslao iznos od 600,00 KM, zatim iznos od 400,00 KM, te da joj je kad god je dolazio u BiH, a iz pasoša je vidljivo da je dolazio više puta u relevantnom periodu) davao iznose između 300,00 i 400,00 KM, te je iskazao da je tužiteljica mogla nešto i da uštedi. Iz ovih iskaza, kako tužiteljice tako i tuženog proizilazi da je tužiteljica mogla da u tih godinu dana od kada je uzet zajam od roditelja tuženog do dana vraćanja istog uštedi navedeni iznos, kojeg je sud obavezao tuženog da vrati tužiteljici po osnovu stečenog bez osnova. Ali, kako je naprijed obrazložio sud, s obzirom da se radilo o bračnoj stečevini, a ne o posebnoj imovini tužiteljice i tuženog, to se mora imati u vidu i činjenica da je plaća

tuženog u tom periodu iznosila oko 2.000 Eura, kako su to u svojstvu stranke iskazali i tužiteljica i tuženi.

Ostale izvedene dokaze sud je ocijenio irelevantnim za sudbinu ovog spora, jer isti ni na koji način nisu mogli uticati na drugačiju odluku suda u ovoj pravnoj stvari, pa ih sud ne smatra potrebnim posebno obrazlagati.

O zakonskim zateznim kamatama na dosuđene iznose, sud je odlučio shodno odredbi čl. 214 Zakona o obligacionim odnosima, smatrajući tuženog nesavjesnim sticaocem, zbog čega je početak toka zateznih kamata sud odredio od dana sticanja sredstava tužiteljice, (odlučujući u granicama opredijeljenog tužbenog zahtjeva, shodno odredbi čl. 2 st. 1 ZPP FBiH), a kako je to i propisano navedenom zakonskom odredbom. Sud je tuženog smatrao nesavjesnim sticaocem iz razloga, jer se tužiteljica pouzdavala da će i ona biti uknjižena kao suvlasnica stana u ul. Prvomajska broj 19 u čiju kupovinu su uložena naprijed navedena sredstva tužiteljice, pored sredstava tuženog, kako joj je to tuženi obećavao, pa kako se to obećanje tuženog nije ostvarilo ponašanjem tuženog, to proizilazi da se isti mora smatrati nesavjesnim sticaocem naprijed navedenih sredstava tužiteljice, zbog čega je sud tok zateznih kamata i odredio od dana kada je tužiteljica izvršila isplatu navedenih sredstava, a kako je to поближе navedeno u izreci ove presude.

O troškovima parničnog postupka odlučeno je shodno članu 386 stav 2, u vezi sa članom 387 ZPP FBiH, odnosno navedeni troškovi odmjereni su srazmjerno uspjehu tužiteljice u ovoj parnici, koji uspjeh je sud cijenio po pojedinim fazama ovog postupka. Naime, u odnosu na prvobitno opredijeljeni tužbeni zahtjev tužiteljice iz tužbe, čija vrijednost spora je bila označena na iznos od 27.202,95 KM, uspjeh tužiteljice iznosi oko 64 %, koji uspjeh tužiteljice je bio sve do glavne rasprave održane dana 22.09.2021.godine, kada je vrijednost spora označena na iznos od 20.850,00 KM (u odnosu na ovu fazu postupka uspjeh tužiteljice iznosi oko 83 %).

Troškove parničnog postupka sud je obračunao po pojedinim fazama postupka, u skladu sa Pravnim shvatanjem usvojenim na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti održanom dana 30.01.2014.godine u Sarajevu u prostorijama VSTV, kojem su prisustvovali predstavnici Suda BiH, Vrhovnog suda FBiH, Vrhovnog suda RS i Apelacionog suda Brčko Distrikta BiH.

Naime, tužiteljici bi prema čl. 12 u vezi sa čl. 13 st. 1 podtačka a) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata (Sl. Novine FBiH br. 22/2004) pripala nagrada na ime sastava tužbe od strane punomoćnika advokata, u iznosu od 720,00 KM. Međutim, kako uspjeh tužiteljice, u odnosu na ovu fazu postupka iznosi oko 64 %, to je tužiteljici na ime troškova za ovu pravnu radnju dosuđen iznos od 460,80 KM. Sud je odbio zahtjev tužiteljice da joj se priznaju troškovi pristupa njenog izabranog punomoćnika na odgođeno ročište koje je bilo zakazano za dan 08.04.2021.godine, jer je isto odgođeno na zahtjev njenog punomoćnika, koji je bio spriječen prisustvovati navedenom ročištu, u iznosu od 180,00 KM, pa sud smatra da se ne radi o nužnim troškovima koje bi bio dužan snositi tuženi, već isti padaju na teret tužiteljice. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na pripremnom ročištu održanom dana 22.04.2021.godine, pripala nagrada u iznosu od 720,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice ovoj fazi postupka

iznosi oko 64 %, to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 460,80 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 10.05.2021.godine, pripala nagrada u iznosu od 360,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice ovoj fazi postupka iznosi oko 64 %, to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 230,40 KM. Tužiteljici bi za zastupanje na glavnoj raspravi, održanoj dana 30.06.2021.godine, pripala nagrada u iznosu od 720,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tužiteljice u ovoj fazi postupka iznosi oko 64 % to je sud tužiteljici na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 460,80 KM. Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 21.09.2021.godine, pripao iznos od 360,00 KM, ali kako uspjeh tužiteljice u toj fazi postupka iznosi oko 64 %, to joj je za ovu pravnu radnju dosuđen iznos od 230,40 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Tužiteljici bi na ime zastupanja tužiteljice od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 22.09.2021. godine, pripao iznos od 360,00 KM, ali kako uspjeh tužiteljice u toj fazi postupka iznosi oko 83 %, to joj je za ovu pravnu radnju dosuđen iznos od 298,80 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Na ime sastava opomene pred tužbu tužiteljici bi pripao iznos od 180,00 KM, međutim, kako uspjeh tužiteljice u toj fazi postupka iznosi oko 64 %, to joj je za tu pravnu radnju dosuđen iznos od 115,20 KM. Sud je u cijelosti odbio zahtjev tužiteljice, odnosno njenog punomoćnika, da joj se dosude troškovi na ime sastava uređene tužbe od 12.10.2020.godine i 26.03.2021.godine, jer te troškove sud nije smatrao nužnim i iste i nije dužan snositi tuženi, već tužiteljica, pogotovo kada se ima u vidu da je punomoćnik tužiteljice kao stručna osoba – advokat bio dužan tužbu odmah pravilno urediti.

Tužiteljici su u cijelosti dosuđeni troškovi koje je tužiteljica imala na ime troškova vještačenja po vještaku ekonomske struke Tadić Amiri u iznosu od 200,00 KM. Naime, prema dosadašnjoj sudskoj praksi, ovi troškovi se dosuđuju u stvarnom iznosu koje je tužiteljica imala, obzirom da su isti nužni bez obzira na visinu tužbenog zahtjeva koji je potraživala, pa iz tih razloga sud je ove troškove tužiteljici dosudio u punom iznosu kojeg je tužiteljica isplatila po osnovu vještačenja.

Troškovi takse na tužbu i presudu iznose po 300,00 KM, odnosno ukupno 600,00 KM. Sud je tužiteljici dosudio u cijelosti troškove sudske takse, na tužbu i presudu, jer je sudska taksa prema Zakonu o sudskim taksama ZE-DO kantona (Službene novine ZE-DO kantona broj 1/2016) ista i za jednu i za drugu vrijednost spora.

Dakle, ukupni troškovi koje je sud smatrao nužnim, za vođenje ove parnice, a koje je imala tužiteljica iznose 3.057,20 KM.

Ostale troškove koje je potraživao punomoćnik tužiteljice, a koji se odnose na odsustvo iz kancelarije radi pristupa na naprijed navedena ročišta, kao i putne troškove punomoćnika tužiteljice na relaciji Žepče –Zavidovići i nazad, sud je odbio, jer ih nije smatrao nužnim, budući da u sjedištu suda ima dovoljno advokata, koji su mogli pružiti navedene advokatske usluge tužiteljici, a tužiteljica nije dokazala da su postojale objektivne ili subjektivne okolnosti da joj uslugu nisu mogli pružiti advokati, čije sjedište se nalazi u sjedištu suda (npr. da su isti već angažovani na suprotnoj strani, ili su odbili

da pruže pravnu pomoć tužiteljici kao stranci itd.), pa ti dodatni troškovi padaju na teret tužiteljice. Ovakvo usaglašeno pravno shvatanje, usvojeno je na Panelu za ujednačavanje sudske prakse iz građanske oblasti, na kojem su učestvovali predstavnici Suda Bosne i Hercegovine, Vrhovnog suda Federacije BiH, Vrhovnog suda Republike Srpske i Apelacionog suda Brčko Distrikta BiH, održanom u Sarajevu dana 30.01.2014.godine. Ovakav stav izražen je i u Odluci Ustavnog suda BiH broj AP. 2757/06 od 14.10.2008.godine, Odluci Ustavnog suda BiH broj AP- 1398/14 od 11.01.2017. godine itd., presudama Kantonalnog suda u Zenici broj 42 0 Rs 048564 20 Rsž od 21.12.2020.godine, 36 0 Mal 048481 21 Gž od 06.05.2021.godine itd.

Kako je tužiteljica djelimično uspjela u ovom postupku, te kako je punomoćnica tuženog, u ime tuženog, postavila zahtjev za naknadu troškova postupka, (dio tužbenog zahtjeva sa kojim tužiteljica nije uspjela, smatra se uspjehom tuženog), to je sud odlučivao i o ovom zahtjevu tuženog. Punomoćnica tuženog, u ime tuženog, potraživala je troškove na ime sastava odgovora na tužbu u iznosu od 720,00 KM, ali je tuženom je po ovom iznosu dosuđen iznos od 259,20 KM, s obzirom da se smatra da je tuženi u ovoj fazi postupka uspio oko 36 %. Na ime pristupa punomoćnice tuženog na odloženo ročište, koje je bilo zakazano za dan 08.04.2021.godine, tuženom bi pripao iznos od 180,00 KM, ali kako uspjeh tuženog u toj fazi postupka iznosi oko 36 %, to mu je za ovu pravnu radnju dosuđen iznos od 64,80 KM. Za zastupanje tuženog od strane punomoćnika advokata na pripremnom ročištu održanom dana 22.04.2021.godine, tuženom bi pripala naknada u iznosu od 720,00 KM, ali kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 36 %, to mu je dosuđen iznos od 259,20 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku pripremnog ročišta održanog dana 10.05.2021.godine, pripala nagrada u iznosu od 360,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka b) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog ovoj fazi postupka iznosi oko 36 %, to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 129,60 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na ročištu za glavnu raspravu koje je održano dana 30.06.2021. godine, pripala nagrada u iznosu od 720,00 KM (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT). Međutim, kako uspjeh tuženog u ovoj fazi postupka iznosi oko 36 % to je sud tuženom na ime nagrade za ovu pravnu radnju dosudio iznos od 259,20 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 21.09.2021.godine, pripala nagrada za tu pravnu radnju u iznosu od 360,00 KM, (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT), ali kako uspjeh tuženog u toj fazi postupka iznosi oko 36 % to mu je dosuđen iznos od 129,60 KM. Tuženom bi na ime zastupanja tuženog od strane punomoćnika advokata na nastavku ročišta za glavnu raspravu koje je održano dana 22.09.2021.godine, pripala nagrada za tu pravnu radnju u iznosu od 360,00 KM, (član 12, u vezi sa čl. 13 stav 1 tačka c) AT), ali kako uspjeh tuženog u toj fazi postupka iznosi oko 17 % to mu je dosuđen iznos od 61,20 KM.

Dakle, ukupni troškovi tuženog, koji su bili potrebni za vođenje ovog postupka iznose 1.162,80 KM.

Kako je sud utvrdio da ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 3.057,20 KM , a ukupni parnični troškovi tuženog iznose 1.162,80 KM, to je sud izvršio procesni preboj navedenih parničnih troškova stranaka, te je utvrdio da je tuženi dužan tužiteljici na ime troškova parničnog postupka isplatiti iznos od 1.894,40 KM. Procesni preboj parničnih

troškova sud je izvršio u skladu sa najnovijom sudskom praksom iz ove oblasti, npr. presuda Vrhovnog suda FBiH broj 58 0 P 001039 11 Rev od 26.07.2012.godine.

Preostali dio troškova koje su potraživali tužiteljica i tuženi, iznad dosuđenih iznosa, sud je odbio, kao previsoko postavljene.

S u d i j a
Polić Zineta

POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 30 dana, Kantonalnom sudu Zenica, putem ovog suda, s tim da žalbeni rok, u odnosu na tužiteljicu počinje teći od dana prijema ove presude, a u odnosu na tuženog od prvog narednog dana nakon donošenja ove presude. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka.